XVI. évfolyam 9. szám. 1960. március 3

Ára: 1 forint

Ludas Matyi

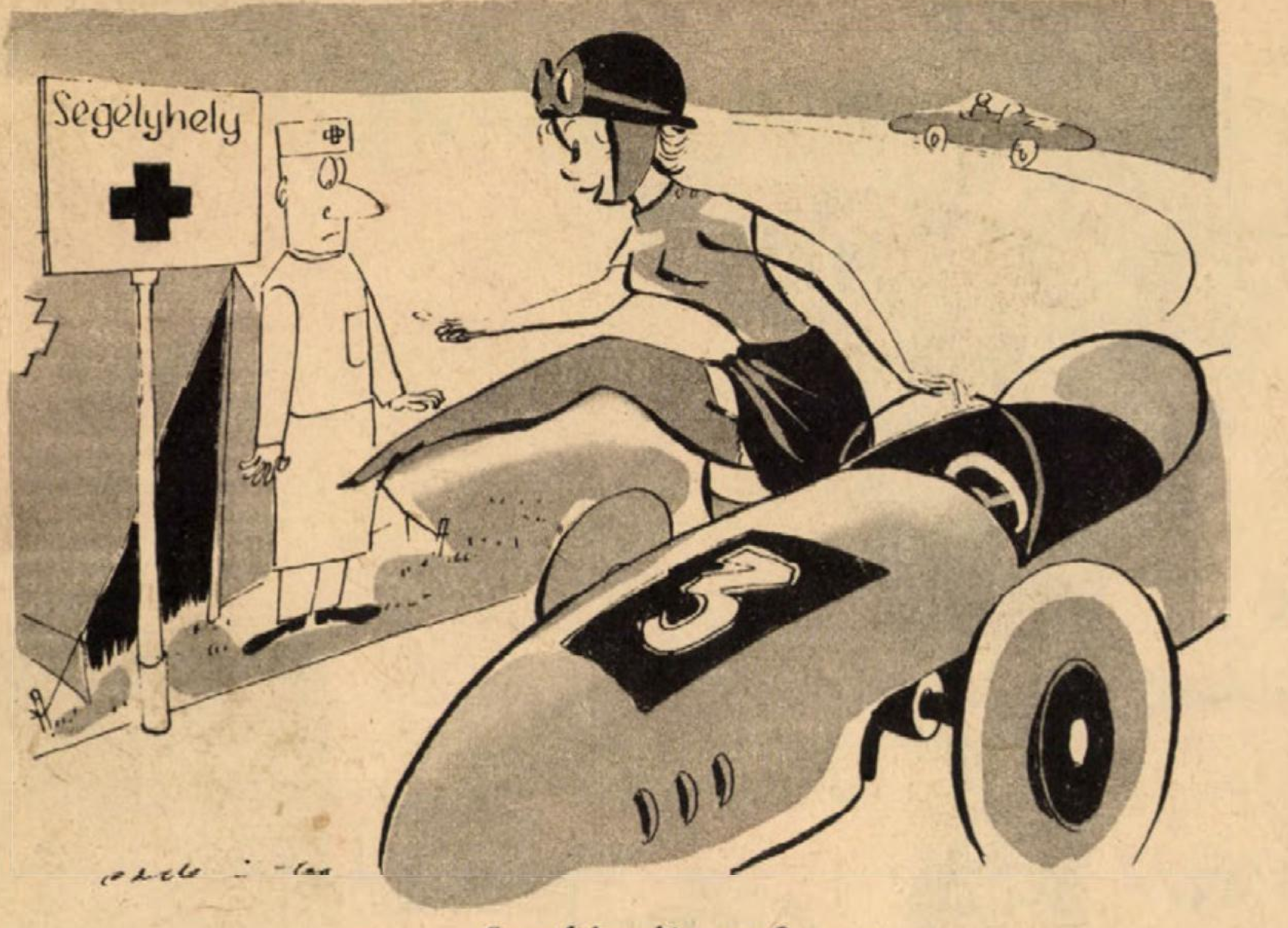

Hegedűs István rajza

Diplomaták utazási irodája

Autóverseny az 50-ik Nemzetközi Nőnap tiszteletére

Erdei Sándor rajza

– Szemfelszedés van?

Ketten beszélnek...

— Hát magának mi történt a félszemével? Mért van bekötve?

— Gyulladás. Múló dolog, de elég sok pénzembe kerül. Amíg rendbe nem jön, félfizetést kapok.

— Ez elég különös. Nem tájékoztatna részletesebben?

— Semmi akadálya. Azt tudja, ugye, hogy hosszú utánjárással és némi protekcióval sikerült állást kapnom?

— Igen. Ezt említette. Aznap találkoztunk éppen.

— Úgy van. Másnapra kiderült, hogy az a munkakör, amelyre engem felvettek, az előző napon megszűnt. Képzelje.

— Kínos.

— Mérsékelten. Mert akkor már fel voltam véve. Behívatott a főigazgató s így szólt: „Ön már fel van véve hozzánk, de most keressen magának munkakört. Hét évet adunk erre a célra."

— Nobilis.

— Kétségtelen. Minthogy azonban én a munkát kedvelem, azonnal körülnéztem. Csakhamar megállapítottam, hogy a feladat nem könnyű: minden munkafázisra van ember.

— Csak nem állt odább?

— Hogy képzeli? Családos ember vagyok. Addig-addig mászkáltam a hivatal helyiségeiben, amíg észre nem vettem, hogy az egyik szobában három asztal van, de csak ketten dolgoznak. Az egyik számlákat ellenőriz, aztán átadja azokat a másiknak, aki pecsétet üt rájuk. Azonnal rájöttem, hogy itt hiányzik egy munkaerő.

— Aki ellenőrzi, hogy valamennyi számla átkerül-e a pecsételőhöz, ugye?

— Úgy van! Eltalálta!

— S most ez a dolga?

— Nem. Mert amikor bementem a főigazgatóhoz, s elmondtam, hogy milyen munkakört találtam magamnak, kiderült, hogy elkéstem.

— Erre nem számítottam!

— Én sem. Az történt ugyanis, hogy egy nappal azelőtt, mielőtt engem felvettek, felvettek még valakit, s az már ezt a munkakört felfedezte. Másnap meg is győződtem róla, mert amikor benéztem ebbe a szobába, már hárman ültek ott: az új ember már figyelte, hogy az ellenőrző átad-e minden számlát a pecsételőnek.

— S maga most hol dolgozik?

— Abban a szobában. Egy negyedik asztalnál.

— Mégis?

— Igen. Mert bementem a főigazgatóhoz, s kifejtettem, hogy kéne abba a szobába egy negyedik dolgozó is.

— Minek?

— Ő is ezt kérdezte. Én azonban elmagyaráztam, hogy a harmadik ember jelenléte ugyan fontos, de mégiscsak bizalmatlanságot kelt a másik kettőben. Az ilyesmi kellemetlen és nem kívánatos. Ha én is abban a szobában dolgoznék, és sohasem néznék rájuk, ez a rossz érzés csakhamar megszűnne bennük, és munkateljesítményük örvendetes módon megnőne.

— És a főigazgató?

— Meg kellett hajolnia érveim előtt. Csak azt kötötte a lelkemre, hogy lelkiismeretesen lássam el munkakörömet és még véletlenül se nézzek oda.

— S most jobban megy a munka?

— Sokkal. A két régi ember viszszanyerte önbizalmát, jobb a kedvük, az egyik mintha máris hízott volna valamit.

— És maga? Hogy érzi magát?

— Jól. A munkám fárasztó, sok figyelmet igényel, de semmi bajom sem volt, amíg ezt az átkozott szemgyulladást nem kaptam. Azóta félfizetésért dolgozom, mert az egyik szememmel sajnos, nem tudok odanézni.

Tabi László

Emil Krotkij:

Gondolat-foszlányok

Az emberek különböző stílussal úsznak, de eggyel fulladnak a vízbe.

*

Még a rossz emberekről is jó elbeszélést kell írni.

*

A jó idézet olyan, mint a mazsola a kalácsban, de tisztán mazsolából nem tanácsos kalácsot sütni.

*

Az író személyét nem a könyvében közölt fénykép, hanem maga a könyve után ítélik meg.

*

A szakadék fölött, mely őt az ifjúságától elválasztotta, a fogorvos aranyhidat épített.

*

A rádiókészülék összeköt bennünket a legtávolabbi országokkal és összeveszít a legközelebbi szomszédainkkal.

*

A kopaszság szintén frizura — csupán a fejlődés végső fokán.

*

A nyári szabadtéri színpad legragyogóbb látványossága az volt, amikor leégett.

*

A szappanbuborék mindig szivárványszínekben csillog.

*

A filozófusok olyanok, mint a tányérok: vagy mélyek vagy laposak.

Oroszból fordította Pogonyi Antal

Ami jár, az jár

– Kérem, a rólam készült nyomtatványok jogdíjáért jöttem!

„Ismeretlen” felségjelű repülőgép bombázta Havannát

Szegő Gizi rajza

– Mondja, tábornok úr, kik ezek a civilek? Katonák?
– Pszt! Semmi közünk az egészhez! Bedolgozók az USA hadseregbe...

Zárszó helyett

Miután lapjaink befejezték a hozzászólások közlését, meg lehet vonni a borravaló-vita mérlegét. A feladat könnyű, csak egy hat évvel ezelőtti cikket kell újból elolvasni. Íme:

A GYÁVA TÖBBSÉG NEVÉBEN

Kár lenne csűrni, csavarni, a borravaló, ez a nemkívánatos csökevény visszaszivárgott a száműzetésből.

Ősi fodrászüzletemből elmaradtam, mert mokány vagyok és nem akarok adni, de viszont már szégyellek nem adni és eh, inkább gyerünk máshova. Az újnál, amikor először voltam, egy távozó vendégnek így köszöntek: „Tiszteletem!” Egy utána következőnek azt morogták, hogy jóestét. (Ez én voltam.) Az olvasó találékonyságára bízom annak megfejtését, hogy melyikünk adott borravalót. (Nem én.)

A gőzfürdőben a kabinos mindkét fajta vendégnek úgy köszön, hogy a viszontlátásra, de annak, aki ad, egyszerű, hangsúlytalan udvariassággal, aki nem ad, megkülönböztetett udvariassággal. Ebből is láthatja a tisztelt vendég, hogy nála nem számít az a tetves borravaló, ő épp oly udvarias a gavallérral, mint a smuciggal. Sőt. És éppen ez az, a sőt. Aki nem ad, annak jobb a füle, és a magamfajta gyáva úgy érzi magát, mint aki lopott lepedőt visz a kabátja alatt.

Valóságos gyávasági rémtörténet az eszpresszó-esetem. Megszokott helyemen zordul, következetesen nem adtam, majd én megmutatom, és egyszerre csak — noha senki soha egy görbe pillantást nem vetett rám — kezdtem magam erkölcsi halottnak érezni. No, mondom, muszáj adni a többiek miatt, de akkor meg már nem mertem, hátha az arcomba vágják, és elmaradtam. Új eszpresszómban viszont lámpalázzal startoltam, reszketett a kezem és túl nagy borravalót adtam. Mostmár nem adhatok kevesebbet.

A borravaló-kérdés tehát újból szőnyegre került.

Lehet-e segíteni az ügyön?

Lehet.

Hogyan?

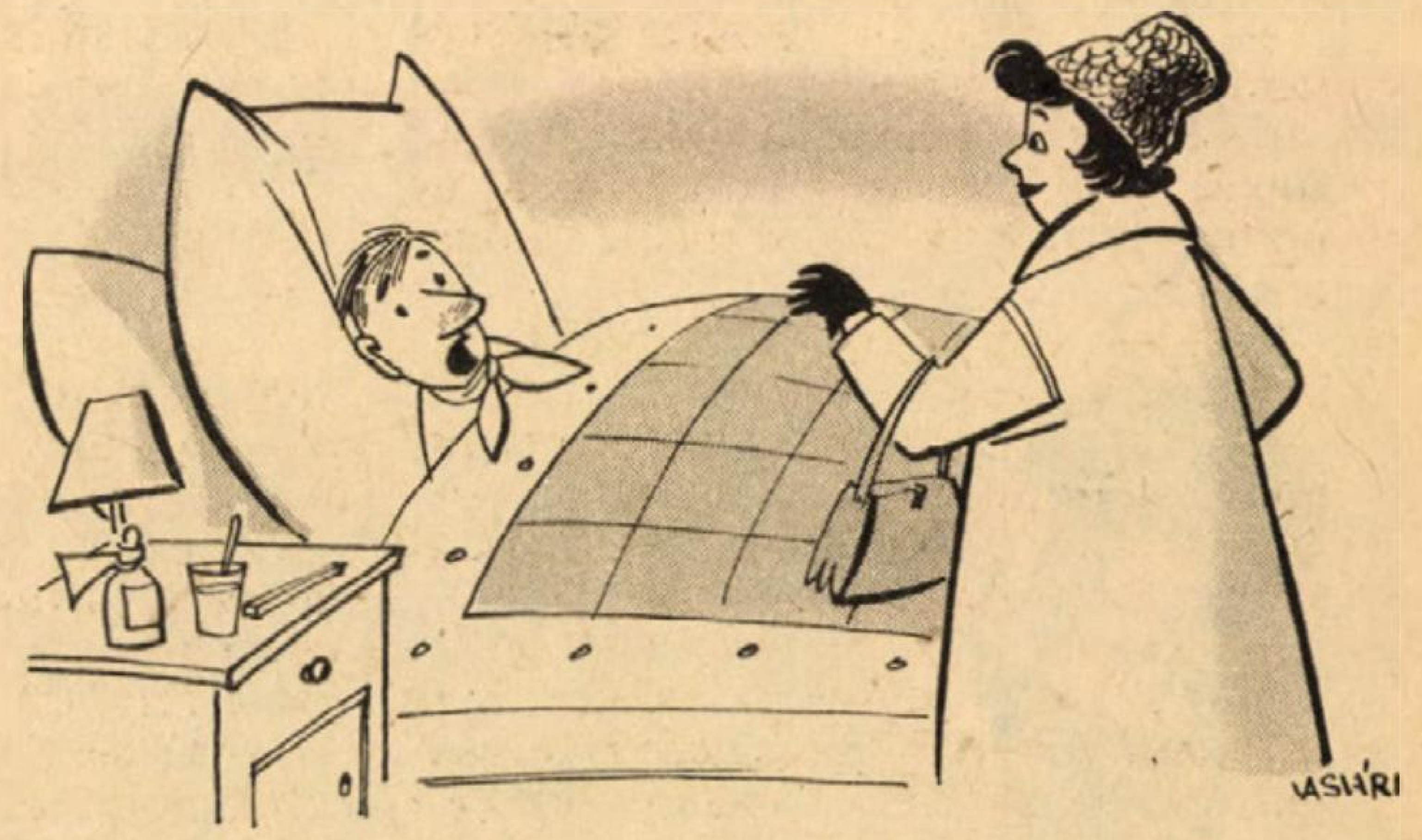
Fogalmam sincs.

A cikk 1954-ben jelent meg a Ludas Matyi hasábjain, én írtam, s hogy a kérdés azóta mennyit haladt előre, annak megítélését a nyájas olvasóra bízom.

Kisjó

Influenza-járvány

Vasvári Anna rajza

– Meg se csókolsz?...

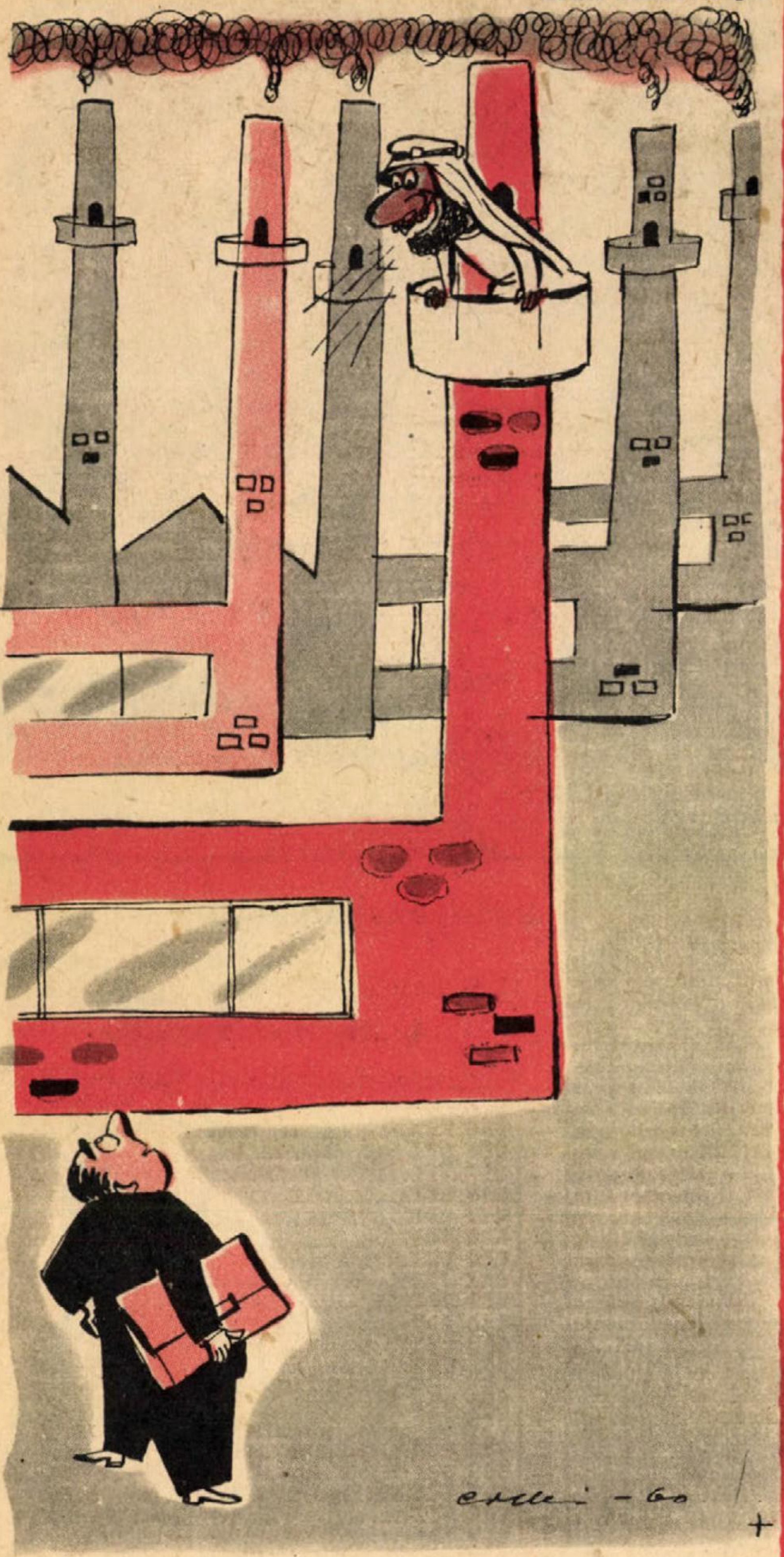
A bosszú

Kaján Tibor rajza

100 üzemet szállít a Szovjetunió az Egyesült Arab Köztársaságnak

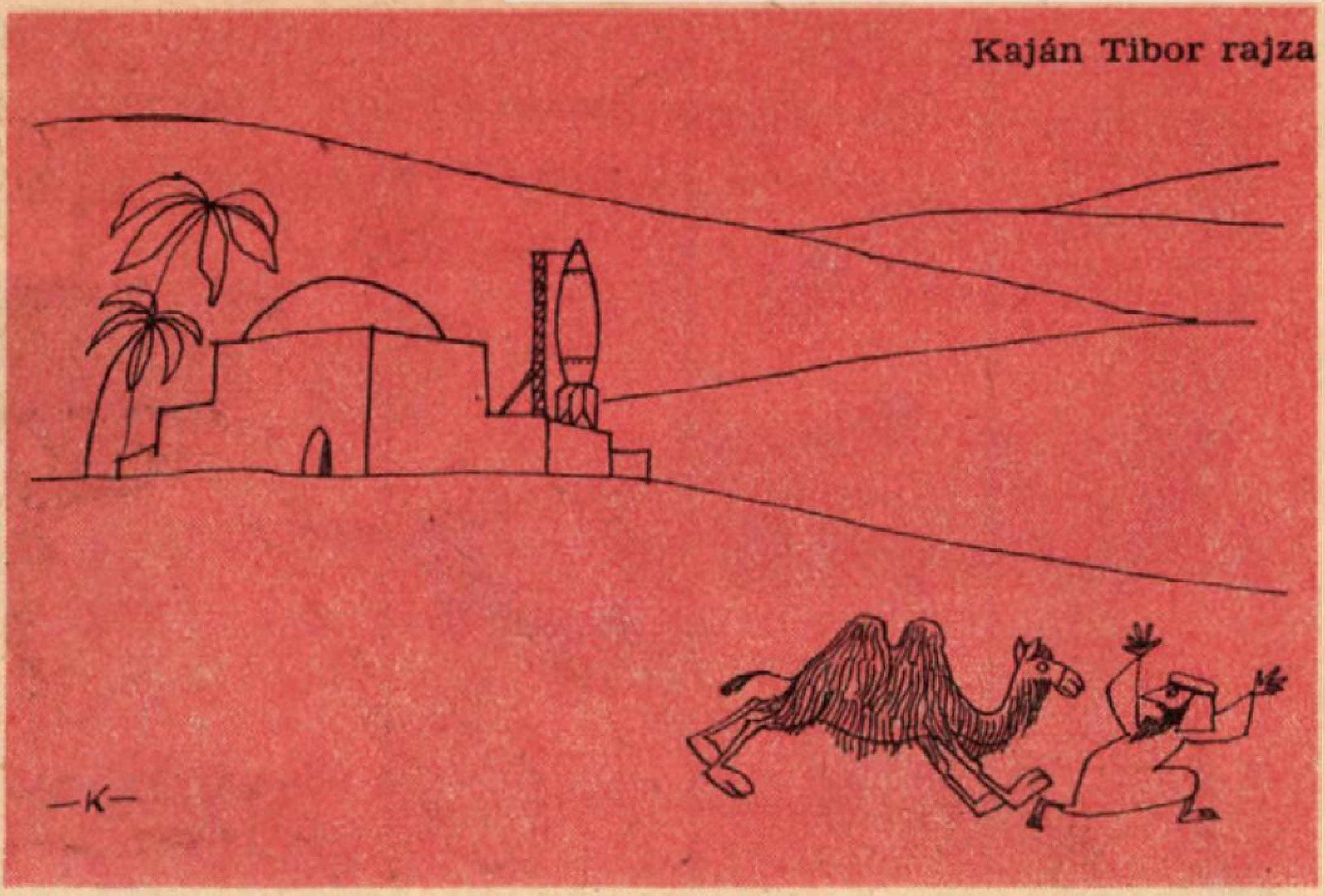
Erdei Sándor rajza

– Haraso, tovaris! Megfelelnek!

A Szaharában

Kaján Tibor rajza

– Oázis! Meneküljünk!

kalória

Mindig éjfélkor szoktak összejönni a túlvilág társalgójában. Hárman barátságot kötöttek, állandóan együtt lehetett látni őket. Állandó témájuk a korai halál volt.

– Bizony, még élhettünk volna – sóhajtott Lucullus római hadvezér. – De a sok zsír, a mértéktelen húsevés! Honnan a fenéből tudhattam volna az én időmben, i. e., hogy az érrendszer első számú ellensége a zsír. Én a római birodalom és nem az érrendszer ellenségeivel voltam elfoglalva. Nem volt időm a hasnyálmirigy csökkent nedvelválasztására gondolni.

VIII. Henrik közbeszólt:

– Én őrült, lefejeztettem egyik orvosomat, mert azt tanácsolta, hogy ne egyek annyi zsíros húst. Pedig, ha hallgattam volna rá, még 10–15 nőt vehettem volna feleségül. Sajnos, akkor még nem tudták, mik azok a foszfatidák, amelyekből az immunanyagok készülnek. A zsírsav molekulakapcsolatáról sem tudtak semmit.

Bacchus is beszélni akart, de leintették:

– Maga ne beszéljen, maga csak a görög mitológiában élt!

– De milyen jól éltem! – válaszolta Bacchus. – Még hogy én ne beszéljek! Ki volt a tobzódás istene, maguk, vagy pedig én? Persze vigyáznom kellett volna, hogy normális fehérjefogyasztással együttjáró koleszterinmennyiséget vegyek magamhoz. De mit tudtam én, hogy mi a koleszterin? Így azután a lipoidok érelmeszesedést okoztak.

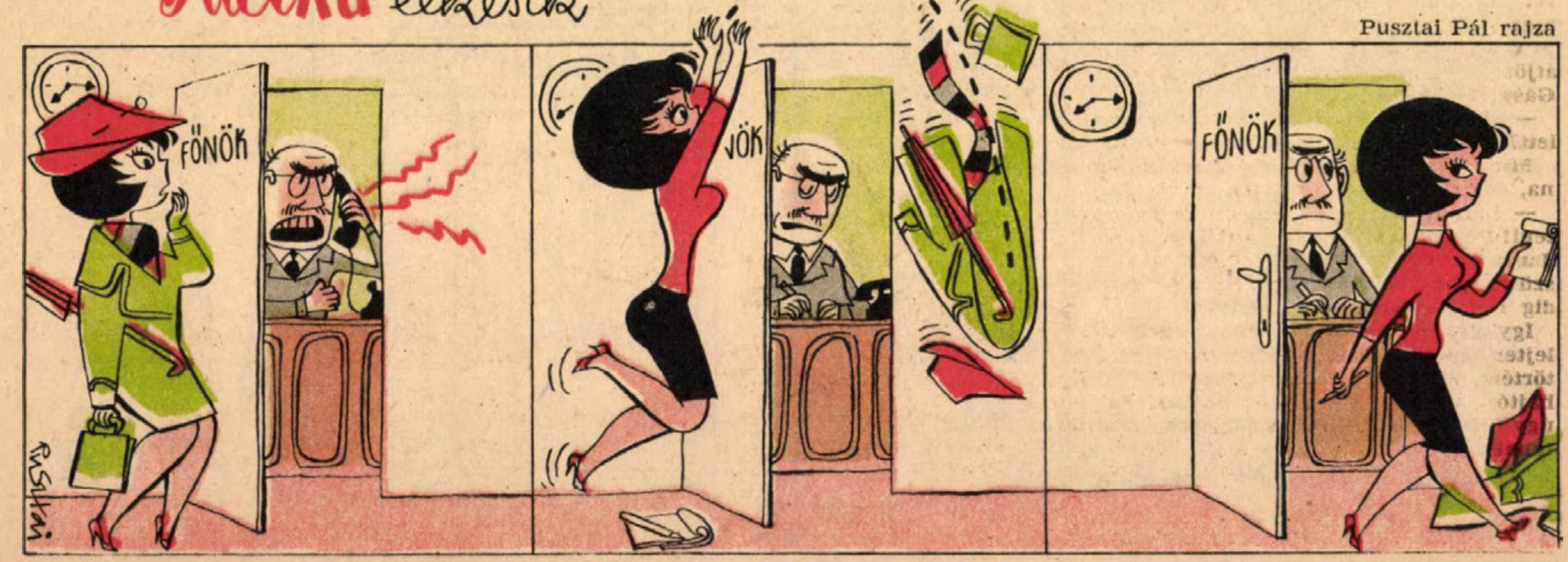
Csengettek és valamennyien az ebédlőbe siettek. Két malacot, és egy fél ökröt tálaltak. Mind a hárman savanyú képet vágtak. Lucullus dühösen jegyezte meg:

– Ma nem fogunk jóllakni! Úgy látszik, a konyhában megint olvastak valamit a tápanyagok kalóriatartalmáról...

Palásti László

Jucika elkésik

Pusztai Pál rajza

Egyre kényelmetlenebb helyzet...

Toncz Tibor rajza

Adenauer: Nem mondom, hogy valami kényelmes ez nekem, de a csúcstalálkozóig azért kibírom...

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Leningrádi vendégszereplésünk alkalmával történt. Akkor már túl voltunk a moszkvai vendégjátékon, az ünnepléseken és a televízióban is szerepeltünk. Első leningrádi esténken az Operaházba mentünk, ahol a Kossuth-díjasok: Latabár, Feleky Kamill, Gáspár Margit és én az első sorban kaptunk helyet. Latabár még nem volt ott és helyére egy szovjet tiszt ült. Gáspár Margit, aki egy kicsit tud oroszul, szólt a jegyszedőnek, aki udvariasan közölte a tiszttel, hogy az egyik magyar vendég helyén ül. Kitűnt, hogy ugyanannak a sornak jobboldalára szól a jegye. A tiszt, aki a közben odaérkező Latabárt már ismerte filmről és meg is mondta, hogy felismerte Latyit, bocsánatkérés közben átült helyére. Szünetben autogrammért rohanták meg Latabárt és tőlem is kértek aláírást. A tiszt — most már mint régi ismerős — átjött a mi oldalunkra és megkérdezte Gáspár Margitot:

— Bocsánat, ki az a hölgy Latabár mellett?

Margit megmondta, hogy Honthy Hanna, mire a tiszt sértődötten válaszolta:

— Kérem, ne tessék engem megtéveszteni! Pár nappal ezelőtt láttam a Honthy Hanna ötvenéves színészi jubileumáról készült adást a televízióban. Ez a hölgy pedig húsz esztendősnek látszik!

Így történt... Persze, nem szabad elfelejteni, hogy ez nyolc esztendővel ezelőtt történt, félhomály volt, egyszerű fehérkihajtós, fiatalos ruha volt rajtam és — úgy látszik, a békeévek triplán számítanak...

Honthy Hanna

Tranzisztoros világvevő

„Jó ebédhez szól a nóta"

Papucsférj falun

kész vicc

A „láthatatlan vendég"

Az amerikai szellem terjesztette el világszerte azt a nemes ötletet, hogy lakomákon egy helyet üresen hagynak a láthatatlan vendég, a nyomorban szenvedő embertárs számára. Akit erre a „láthatatlan vendég" számára rendezett lakomára meghívnak, tehetségéhez és áldozatkészségéhez mérten nagy összegű pénzt ad a nyomor enyhítésére. Huszár Károly, volt miniszterelnök, nálunk is megrendezi ezeket a lakomákat, amelyekre azok mennek el, akik legalább tízezer korona adománnyal járulnak a nyomortól való mentésre.

(Tolnai Világlapja, 1922)

A kegyelmes úr telefonál

– Más hiba is van itt – mondotta munkatársunknak K. Jenő a telefonközpontban –, éspedig az, hogy a kapcsolótáblán nincsenek a címek és rangok feltüntetve. A fél ismeretlen a kezelőnő előtt, aki nem tudja, hogy kegyelmes úrral, vagy pedig egy pincérrel beszél-e? Gyakran megtörtént, hogy egy-egy nagyobb méltóság rossznéven vette, amikor a központ így kérdezte meg: „Mit kíván?"

(Nemzeti Újság, 1928.)

Sehol egy vevő

Az egész Rákóczi út egy nagy ordítás, egy nagy temetés. Ezek nem boltok, ezek sírok. Minden bolt üres. Délután van, sehol egy vevő. A szegény boltos ilyeneket ír ki: „Drágább lett a bőr, mégis olcsóbb a cipő!" Mellettem így beszélget két ember:

Az első: Megszűnt, bezárt!

A második: És a személyzet?

Az első: Mindnek felmondtak, az egész személyzetet elküldték.

(Pesti Futár, 1929.)

Ezt olvastuk

Görög—római

A Füles 8. számának 11. oldalán a „Különös ismertetőjele . . ." című anyag 1. számmal jelzett képének szövege: „Foglalkozása: görög isten. Különös ismertetőjele: szárnyas sarut hord". A megfejtés a lap 23. oldalának harmadik hasábján alul található: „l. Mercurius". Ő a rómaiak istene volt, görög megfelelője Hermes.

Kinek higgyen az olvasó?

A „Foto" című lap februári száma nagyon érdekes és szép fényképet közölt: fejkendős, nagykendős, puttonyos parasztnénike az eszpresszóban kavargatja a dupla feketét. A kép aláírása: *Jármai Béla: Parasztasszony az egri presszóban.* A Jövendőnk február 21-i számában megjelentette ugyanezt a képet. A fotóművész nevének feltüntetését elegánsan mellőzte, s a kép aláírása: „A Pestre látogató idősebb parasztnéninek is jólesik egy fekete a cukrászdában."
Mikor helyezték fel Egert Budapestre?

A „Sunday Express" kairói tudósítója jelenti:
Egy Hasszán Mahmud nevű 25 éves betörő egy éjszaka az ablakon át behatolt egy 46 éves gazdag özvegyasszony, Sajida Galal hálószobájába. Az özvegy felriadt, megragadta a betörőt és így kiáltott rá:
– Gazember! Azzal, hogy betörtél a hálószobámba, kompromittáltál. Vagy feleségül veszel, vagy átadlak a rendőrségnek.
A betörő néhány másodpercnyi vizsgálódás után az utóbbi megoldás mellett döntött. Jelenleg kétéves börtönbüntetését tölti. Az özvegynek azóta sem sikerült férjhez mennie.

ANKÉT

Mint az köztudomású, vannak könnyű és vannak nehéz ügyek. A könnyű ügyekkel nincs sok probléma, azt az ember elintézi saját maga. Ámbár végső soron a nehéz ügyek sem nehezek, mert azokat meg másra bízza az ember; egyszer ő is intézzen el már valamit. Ennélfogva teljesen érthető, ha a Hivatal vezetője idegesen felkapja a telefont, kéri a Hivatal egyik főelőadóját, majd amikor kapcsolják, ily szavakra fakad:

— Nézze, kedves Csöbrösi kartárs, nálunk a tsz-ek megszilárdítása döntő kérdés, ez kétségtelen. Következésképpen ebből a nagy feladatból nekünk is ki kell vennünk méltó részünket. Más szóval: végre dűlőre kell jutnunk a nylon csomagolású porított takarmány ügyében. Ezt várja tőlünk az állatállomány is. Ami teljesen logikus, hiszen kiváló újításunk többféleképpen elősegíti a tejelést. Ennek ellenére az ügy megoldása nem könnyű — még a tömegek véleményét is meg kell hallgatnunk, ez kétségtelen. Tehát a már eddig is bevált módszerhez kell folyamodnunk, Csöbrösi kartárs, ezért is hívtam fel: szervezzen ankétot valahol, természetesen az élet sűrűjében, néhány olyan helybeli dolgozó részvételével, akik hozzánk hasonlóan szívükön viselik a porított takarmány csomagolásának mineműségét. Az ankétot a takarékosság figyelembevételével kell megülni, mindamellett legyünk tekintettel arra is, hogy a közvetlen baráti hang és hangulat egy percre se lankadjon. Mert enélkül nincs eredményes ankét, ez kétségtelen . . .

Ezután kattan a telefon, Csöbrösi kartárs megvakarja a fületövét, néhány félreérthető sóhajt hallat, majd hirtelen tárcsázni kezd. Természetesen Vedresi előadó kartárs számát.

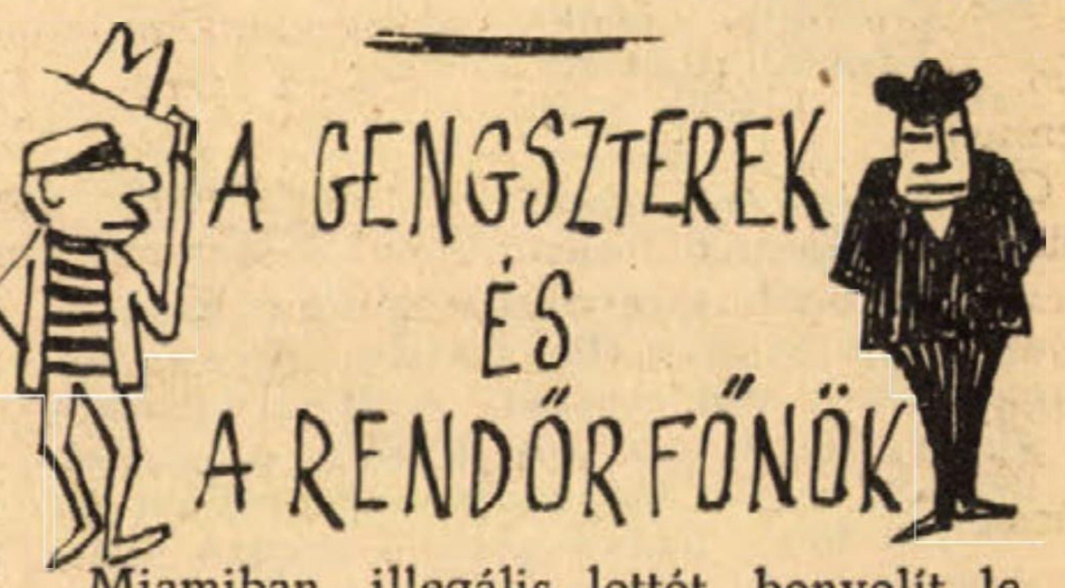
— Te, Vedresi, az öregnek megint egy újabb heppje van. Valami tejelő takarmány-újítást emleget, nylonba csomagolva . . . Állítólag ez is szilárdítja a tsz-eket, nézd, hátha neki van igaza. Csak hát az a feneség, hogy még nem ismerjük a dolgozók beleállását a kérdésbe, viszont ezen nem múlhat az öreg nyugodt anyagcseréje. Úgy emlékszem, neked kiváló tömegkapcsolataid vannak Kutricafalván — nahát, Vedresi komám: egyberittyents ott egy fájn ankétot, s a nehéz ügy máris el van boronálva. Nem igaz? Nem árt, ha mi is kivesszük a részünket az országos feladatokból. És persze, mellékesen: ha már egyszer az öreg is kiruccan, azért ne érezze nagyon vigasztalanul magát. Tudod, Vedresikém, a baráti hangulat — enélkül nincs eredményes ankét, ez kétségtelen . . .

Ezután kattan a telefon, Vedresi kartárs a fejéhez kap, és örömében füléig szalad a szája. Hja, ha Kutricafalváról van szó, az aztán a vérpezsdítő, a nemesen felemelő! S máris tollat ragad, hogy a távirat idejében rendeltetési helyére érkezzen.

„Kirendeltség vezetőjének. Stop.
A Hivatal vezetője meglátogatja a községet. Stop. Újítással jövünk. Stop. A szükséges takarmányról gondoskodjon, birkapörkölt és vargabéles megfelelő. Stop. Felszolgálás nylonban. Stop. Az illetékesek megjelenését biztosítsa, öttagú népi zenekarnál nagyobb nem szükséges. Stop. Helyes, ha a rendezvénynek ankét jelleget adunk. Stop."

Lapzártakor nyert értesüléseink szerint az ankét kitűnően sikerült, a tanácskozás minden bizonnyal elősegíti a tsz-ek megszilárdítását. Vagy ha nem — hát tévedtünk.

Németh Géza

Miamiban illegális lottót bonyolít le egy bűnszövetkezet. A forgalom heti 100 000 dollárra rúg. Ezt az összeget eléggé sok költség terheli, például 10 százalékot kell fizetni a helyi rendőrfőnöknek, Walter Headley úrnak. A rendőrfőnököt – a New York Herald Tribune jelentése szerint – a polgármester leplezte le, miután az egyik rendőr panaszkodott, hogy nem foghat el egyetlen lottó-gengsztert sem, anélkül, hogy fegyelemsértést ne követne el. Az amerikai bűnözők és rendőrök szoros anyagi kapcsolatai eléggé közismertek, a közös munkaterületen mély barátságok szövődnek. Nem egy magas állású rendőrtiszt azzal védekezett, hogy jobb ez így, mintha valamilyen megbízhatatlan egyén kerülne be felelősségteljes gengszterpozícióba. A miami rendőrfőnök különben könnyen lebukhat. Ha ugyanis kiderül, hogy az említett tízszázalékos részesedés után nem fizetett adót, akkor megnézheti magát.

Egy svájci-sapka életútja . . .

Török János rajza

kígyómarás

avagy:

A hülye házitanító

(történik egy életen át, családdal és ámítással)

ELSŐ FELVONÁS

János (egyszerű szappanfőző-család gyermeke be): Szeret! Szeret! Hozzám gyün feleségül!

Özv. Tóth Jánosné (János anyja, egy mosószappannal kezet mos): Idestova hat éve kéred, oszt hijába! Nincs emögött valami?

János: Mé' lenne? *(Úgy viselkedik, amennyire egy csekély értelmű házitanítótól várni lehet.)*

Paula (a menyasszonya, jő): Örülök, hogy megismerhetem az anyósomat.

Özv. Tóth Jánosné (egy mirtuszkoszorút tesz Paula fejébe, a koszorú halkan kacag).

(Változás.)

Paula (tisztes dzsentri-otthonában): Tébolyultan szeretem a Gábort, aki nem a János. *(A színdarab előtt többször az övé lesz.)*

Gábor (be): Hű, de szeretlek! *(Megmarja.)*

Kígyó (be): Ha ebből nem lesz bűnbeesés, csípjen meg a Molnár Ferenc!

Társadalmi háttér (be): Tessék írni a feladványt: Ha Paula dzsentri, – Gábor kommunista értelmiségi, – és János kisiparos-származású, akkor hány éves a konfliktus?

MÁSODIK FELVONÁS

(húsz év múlva)

Paula (be): János felesége vagyok, miközben Gábort szeretem. Ez véleményem szerint egy kibékíthetetlen ellentmondás.

János (jő): Én pedig nem sejtek semmit, mert én egy szerelmes szappanfőző-házitanító vagyok, akivel csúnyán elbánnak. Nagy hülye vagyok én tulajdonképpen, de csak a darab végén szabad észrevennem.

Gábor (jő): A szerző kifürkészhető akaratából én is felülmúlhatatlanul szeretem Paulát, pedig húsz éve nem láttam. Ez a felvonásvég most kapóra jött, hogy meglátogassam.

Andrea (Paula leánya be): Csau, katona bácsi!

Gábor (megszagolja, megdöbben): Nincs szappanszaga!

Paula: Mert a tiéd! Menj most, leányom, én a bácsinak megmutatom a családfádat. *(Magával viszi az öltözőbe, és a szünetben megmutatja.)*

HARMADIK FELVONÁS

(harminckét év múlva)

Felszabadulás (jő): Na gyerekek, most szépen feleségül veszitek egymást, mert most már nincsen akadálya!

Ügyelő (be): Menjen a fenébe, ne zavarja az előadást, nem látja, hogy magát átugrottuk!?

Felszabadulás (megy): Alászolgája. Itt se voltam!

Paula (be): Makacs egy természetem van, azt meg kell hagyni. Karakán kis öregedő asszonyka vagyok én, hát nem megint találkára megyek a Gáborhoz?

János (jő, ujjain számolgat): Azt számolgatom, hogy vajon harminckét, vagy harminchárom éve csalsz te engemet?

Paula: Nem mindegy? Harminckettőtől is elég felindult lehetsz!

János: Tuggya kedvesem, rágyüttem ám végül mindenre! Rá kellett mán gyünnöm, mégha iparosemberféleség is vót az apám! *(Megöli.)*

Euklides (be): Hiszen ez egy háromszög!

Függöny (le): Eltalálta, kijárat balra!

Somogyi Pál

Ha a Közért tanulna az eszpresszótól

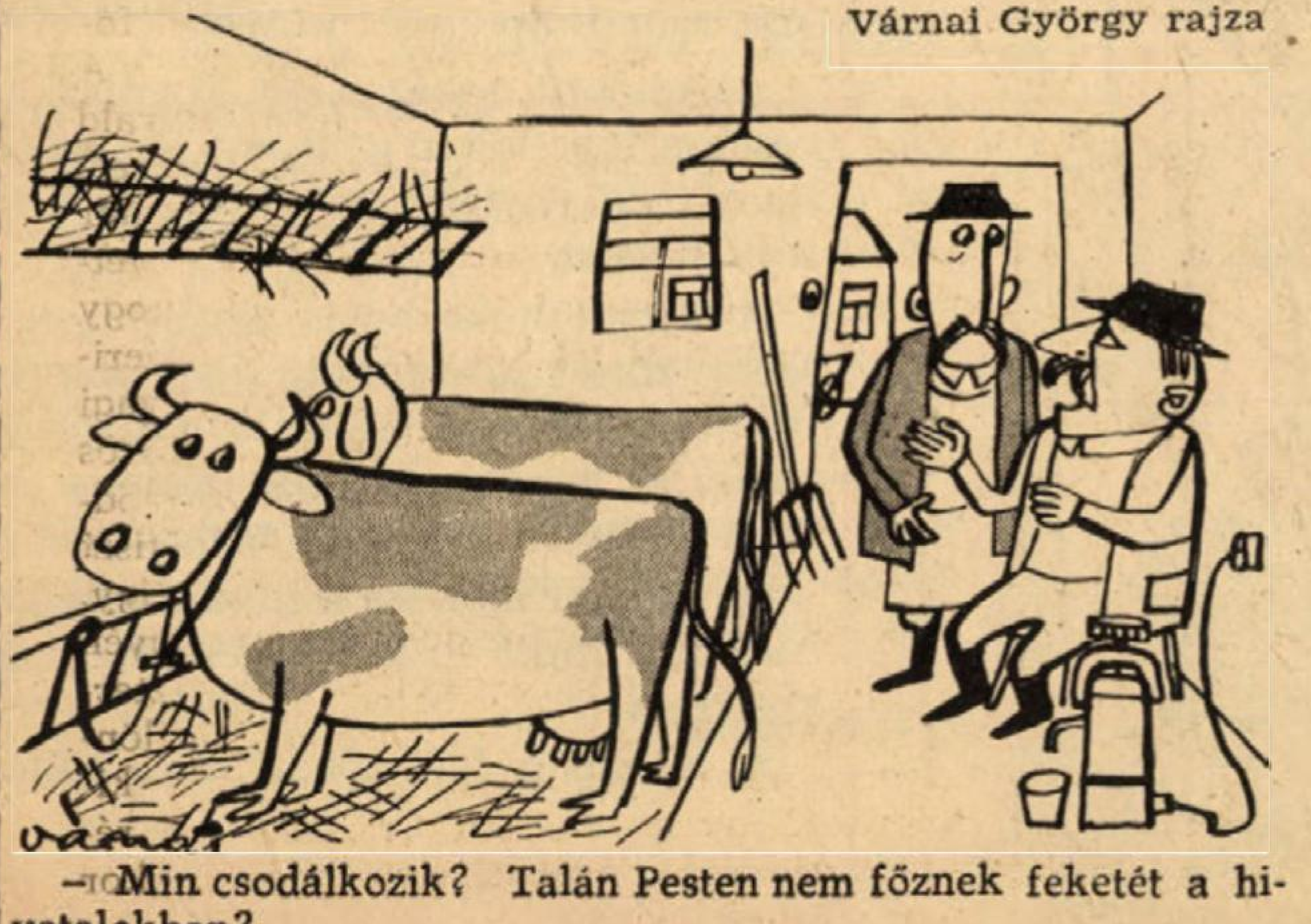
Gerő Sándor rajza

– Nem zavarja magukat ez a zene?
– Kicsit zavar, de így drágábban tudjuk adni a szalámit!

Terjed a jó szokás...

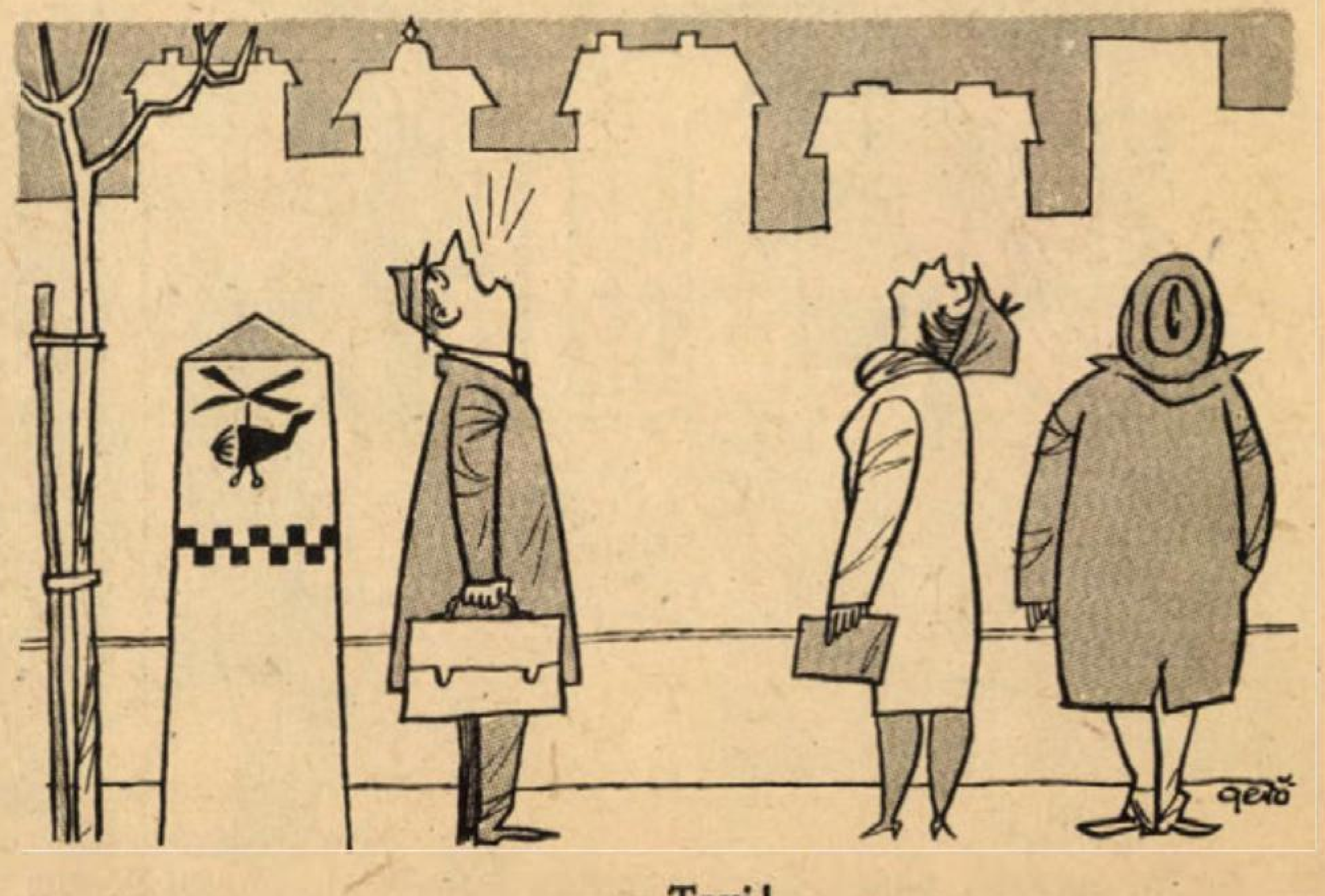
Várnai György rajza

– Min csodálkozik? Talán Pesten nem főznek feketét a hivatalokban?

Kép a jövőből

Gerő Sándor rajza

– Taxi!

Provokációs merényletek Spanyolországban

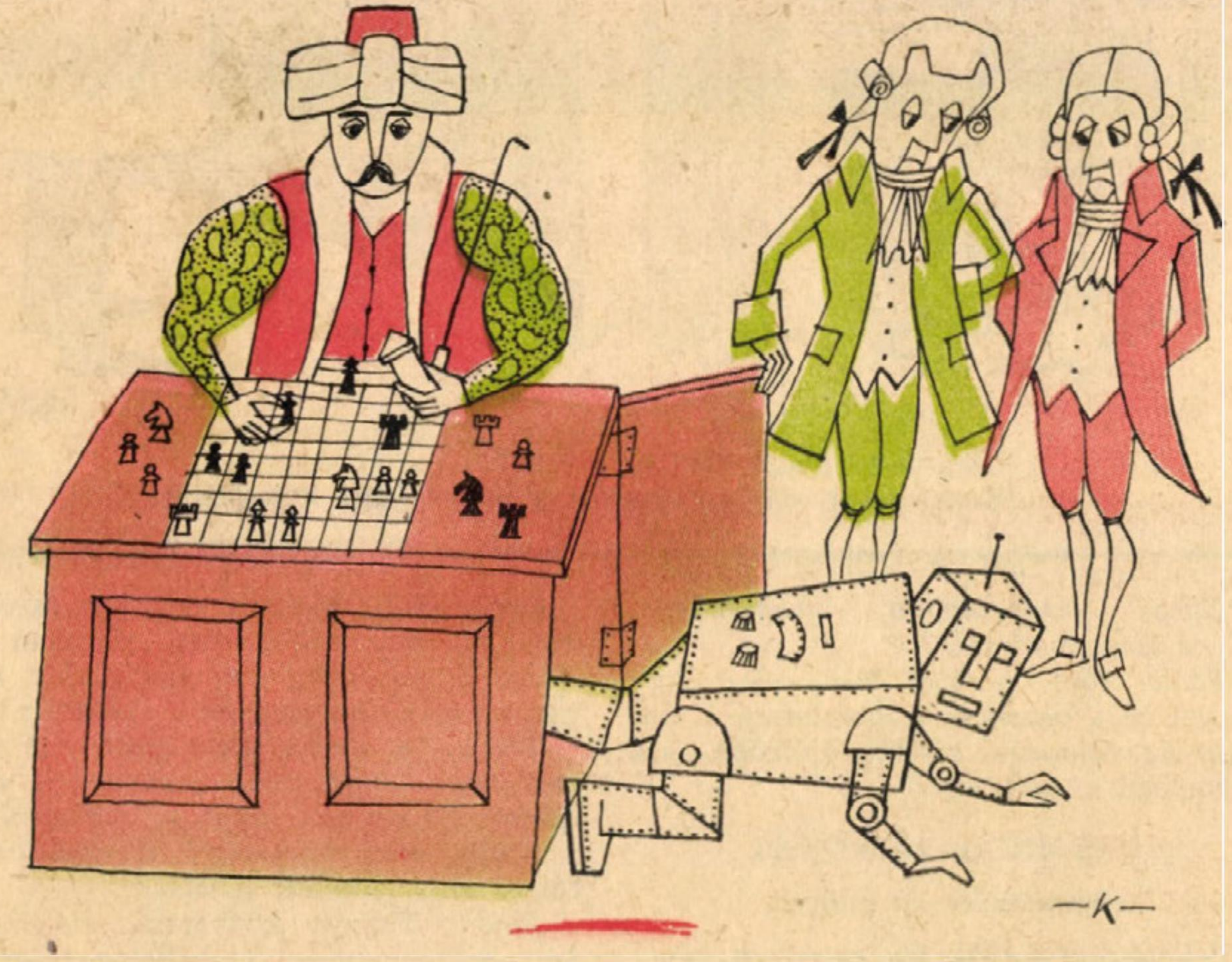
Erdei Sándor rajza

Franco: Mielőtt lefekszem, nézze meg, nem tettem-e egy bombát az ágyam alá!

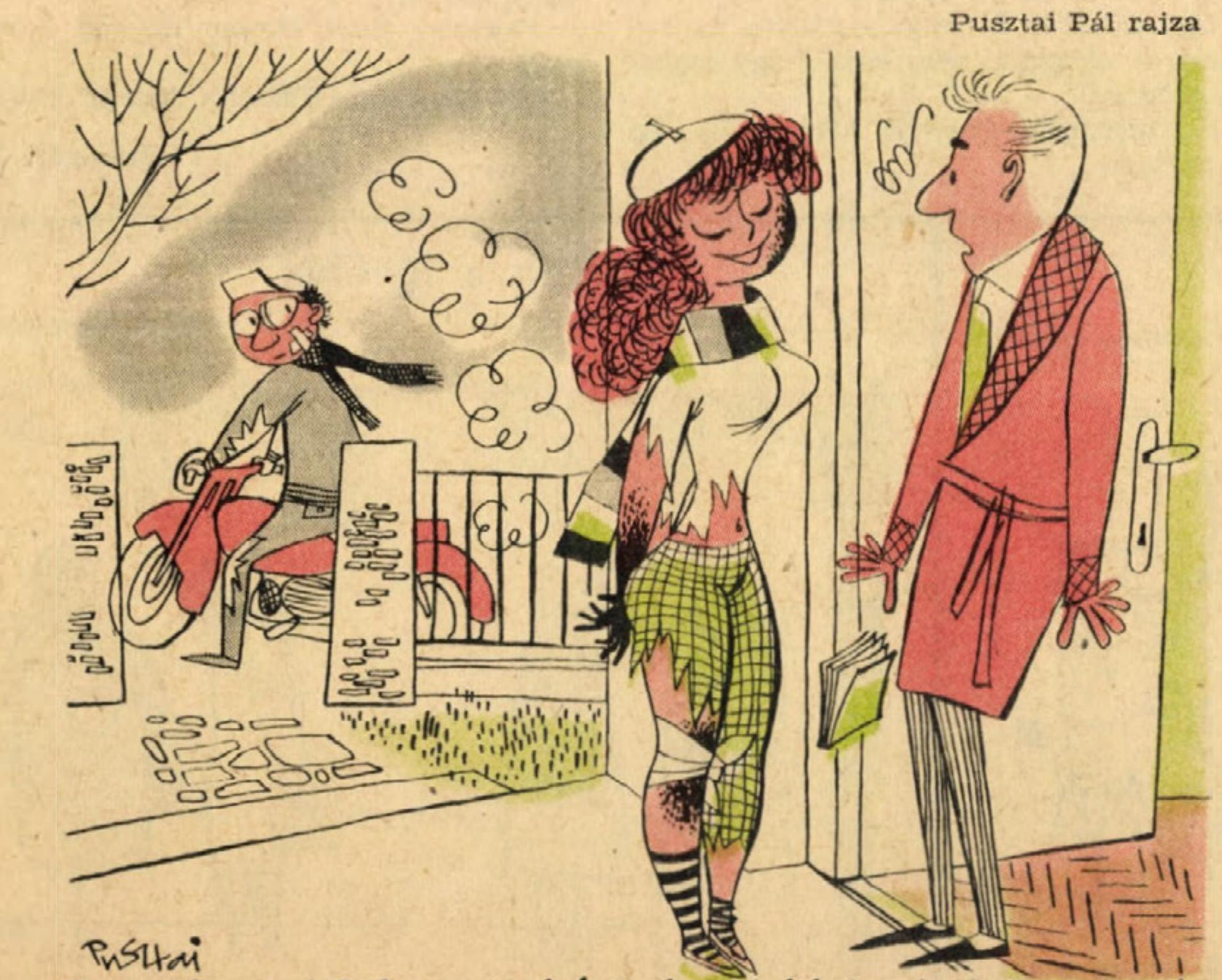
Kempelen sakk-automatájának leleplezése...

Kaján Tibor rajza

Motorozás után

Pusztai Pál rajza

– Ne aggódj, papa! Csak a motor bukott el, én tudok ám vigyázni magamra!

Erős lemorzsolódás

Gerő Sándor rajza

– Mit akarsz, Kongó?
– Csak bejelentem, hogy rövidesen én is lemorzsolódom!...

A PUSKA

Először is a dolgok könnyebb megértése végett előre kell bocsátanom, hogy Fogpiszkáló a világ legszerencsétlenebb puskázója volt. Nála csak én voltam szerencsétlenebb, akit az iskolapadban Fogpiszkáló szomszédjának szemelt ki a sors, s akinek ő hét esztendeig puskázott a füzetéből tragikus balszerencsével. Ugyanis Fogpiszkáló nemcsak alkotónak volt született antitalentum, hanem másolónak is. Mint mondtam, hét esztendeig másolta szívósan az egyes osztályzatú dolgozataimat (ami akkoriban a legjobb jegy volt) és gyártotta belőlük rendületlenül a rettegett négyeseket (amelyek viszont az elégtelent jelentették). Igazi selejtgyáros volt ő, akinek minden puskázása visszafelé sült el.

Hét esztendő után aztán egyszer Fogpiszkáló egy különösen szerencsétlen napon, mikor három négyest szerzett, mint másoló zseni, felelősségre vont, miszerint én szabotálom az ő másolását, mert nem jó szögben tartom a füzetemet. Én állásfoglalásomat egyetlen tömör szóban fejeztem ki, belesűrítve Fogpiszkáló egész eddigi tudományos működéséről vallott véleményemet. Azt mondtam neki: hülye.

Akkor tett nehéz esküt Fogpiszkáló, mely egyben fogadalom gyanánt is szolgált, hogy ha ő még egyszer puskázik, akkor őt üsse meg a guta.

A fogadalmat be is tartotta, és azt hiszem, ennek köszönheti, hogy sikerült befejeznie az iskoláit. Nem láttam többé és ha eszembe jutott, egy pillanatig, a legőszintébb utálattal adóztam emlékének.

De hát jól mondta a példabeszéd, ne gondolj az elmúlt rosszra, mert még visszajön kisérteni.

A minap a lottozóban ülve töltöm ki a szelvényemet, amikor forró leheletet érzek a nyakamon. Rögtön gyanítottam, hogy valaki lesi a szelvényemet. Hátranézek és mit tetszik gondolni, ki lesi?

Igen — bizony nem más, mint a Fogpiszkáló. Meg sem ismertem volna, hiszen jócskán megdagadt, olyan lett, akár egy köteg fogpiszkáló beáztatva. Csak a szeme a régi. Zavaros, mohó tekintete a szelvényemre tapadt, mint szemtelen házilégy szívókája a kockacukorra. Mire észrevettem, már késő volt. Lemásolta a tippjeimet.

Gondoltam, most már úgyis mindegy, és bár tizennyolc esztendő után mégis megszegte fogadalmát a nyomorult (hogy üsse meg a guta, ha még egyszer tőlem puskázik), én elhatároztam, hogy azért sem fogom megismerni. Az ember ne hívja ki maga ellen a sorsot, ha már egyszer olyan gavalléros volt hozzá, hogy egy ilyen Fogpiszkálótól megszabadította.

Valósággal megkönnyebbültem, mikor a lottót kihúzták és csak egy találatom volt. Szörnyű érzés lett volna, ha ötösre sikerül, s a milliós nyereményt Fogpiszkálóval kell megosztanom.

Akkor nem is mertem arra gondolni, hogy Fogpiszkálóval 18 évi szünetelés után néhány nap múlva újra találkozom. S még hozzá hogyan! Az újság első oldaláról vigyorgott a képembe, miközben egy féltalicska százast gyömöszölt a táskájába és nyilatkozott, mint boldog négytalálatos.

Úristen! — villant át rajtam a felismerés. Fogpiszkáló másoló zsenije az idők folyamán mit sem változott. Nem tagadta meg magát, most is rosszul puskázott és az én egyes dolgozatomból szokásához híven, négyest csinált!

Fülöp György

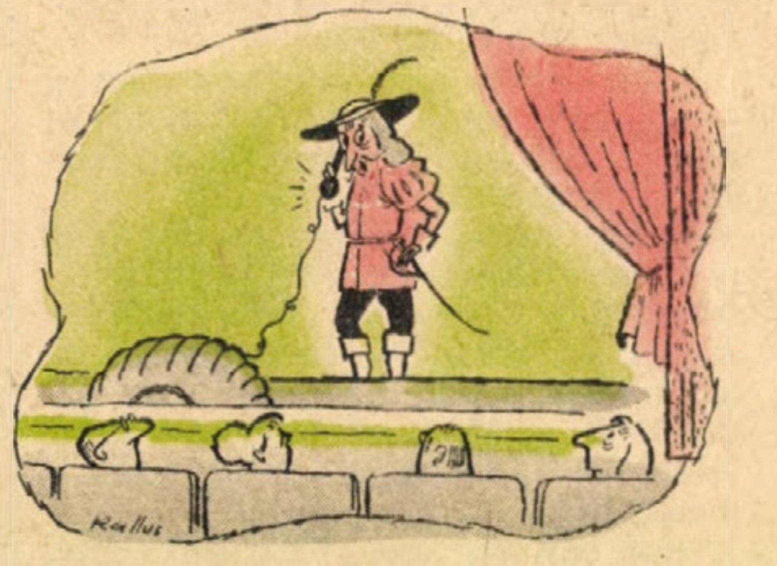
Mi mindenre van pénzügyi keret!

Várnai György rajza

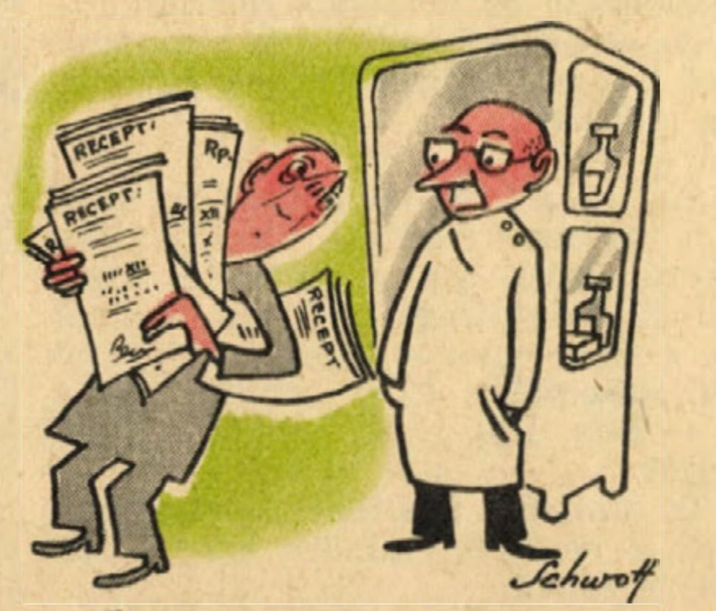
– Mi az, hát pirítós-kenyér nem látható?
– Azt kérem a Műcsarnokban állítottuk ki!

Influenzás a súgó

...de szerencsére van telefon a lakásán...

Hálás beteg

– Nagyon köszönöm, doktor úr, mintha máris jobban érezném magam...

Gyors karrier

A „Kesztyű"

„S míg minden ideg megfeszül,
Az erkélyről, szép kézről lerepül
Egy kesztyű..."
Schiller: A kesztyű

Egy napon a lovag — hű inasa révén — arról értesült, hogy szerelme, a világszép Kunigunda próbára akarja tenni: a legközelebbi udvari viadalon „véletlenül" beejti kesztyűjét az oroszlánketrecbe, majd felszólítja lovagját, ha úgy ég szerelme, ahogy esküdött rá naponta, hát adja fel a kesztyűt.

— Jézusmária! — sápadt el a lovag, és reszketett, mint a nyárfalevél. — Most mit tegyek? Megőrült ez a nő, vagy a vesztemet akarja?

Az inas sajnálkozó arcot vágott, de a szeme kárörvendően nevetett.

— Kellett nekem Kunigunda? — tépte haját a lovag s pityergett. — Most nyakig benne vagyok a pácban! Nem tudsz valami jó tanácsot adni? — fordult kétségbeesetten az inashoz. — Csengő aranyakkal fizetnék meg érte. Gondolkozz!

— Én a te helyedben, gazdám, elmennék az oroszlánhoz — mondta az inas némi gondolkozás után —, és megkérdezném, illő tisztelettel, mit szólna ahhoz, ha te bemennél a ketrecébe egy női kesztyűért?

A lovag megfogadta a tanácsot: díszbe öltözött, és meglátogatta az oroszlánt. Természetesen nem ment be a ketrecbe, a rácson keresztül társalogtak.

— Parancsoljon velem, lovag úr — udvariaskodott az oroszlán. — Miben lehetek a szolgálatára?

— Hogyismondjamcsak — hebegte a lovag —, egy nagy kérésem lenne önhöz, illetve egy engedélyt szeretnék kapni, azaz beleegyezését kérem...

— Egy szót sem értek! — mordult rá az oroszlán barátságosan. — Beszéljen, kérem, világosabban!

— Arról lenne szó — dadogott a lovag, nagyokat nyelve —, hogy valaki, egy nagyon csinos hölgy, egy finom úri dáma, bedobna ide önhöz, ha nincs kifogása ellene, egy ici-pici kis női kesztyűt, ha nincs kifogása ellene, és...

— És? — vonta össze szemöldökét az oroszlán. — És?

— És akkor én, ha nincs kifogása ellene, lejönnék ide önhöz, és felvinném a kesztyűt a hölgynek... Ha nincs kifogása ellene...

— Miért éppen kesztyűt? — gyanakodott az oroszlán. — És miért éppen ide ejti be a kesztyűt az a bizonyos dáma? És miért kell neki annyira a kesztyű? Csak az az egy pár van neki? És miért éppen maga jön le érte? És miért kell ehhez az én engedélyem?

— Így akarja próbára tenni a bátorságomat az a hölgy, akit szeretek — magyarázta a lovag, idegesen gyűrögetve széles karimájú, tollas kalapját.

— Mi ebben a bátorság? — kérdezte az oroszlán. — Ha én felugranék a tribünre a nézők közé egy vacak kesztyűért, senki sem tartana engem bátornak... De ha ön ragaszkodik hozzá...

— Tehát nincs kifogása az ellen, ha én...

— Nincs — vonta meg a vállát az oroszlán —, de csak kesztyűt, lovag úr, csak kesztyűt! Tüzes fáklyát, kardot, vagy mit tudom én, szemetet ne dobáljanak le ide nekem, mert azért dühös vagyok!...

— Ó, csak egy illatos női kesztyűcskét, bizisten, semmi mást... Kunigunda szép kezéről... Jaj, most kikotyogtam a nevét...

— Kunigunda? Melyik az? — morfondírozott az oroszlán. — Az az ennivalóan édes kis szöszi, vagy az az ennivalóan dundi kis barna?

— Sem az egyik, sem a másik... Kunigunda haja fekete, mint az éj, mint a... mint a...

— Rendben van — szakította félbe az oroszlán —, ha Kunigunda ledobja a kesztyűjét, én majd tapintatosan elfordulok. Jó lesz?

— Jó — köhécselt zavartan a lovag —, de még jobb lenne, ha időnként nagyot tetszene ordítani, hadd lássák, milyen bátor vagyok...

— Egy ócska kesztyű miatt? Még mit nem! Csináljon vele, amit akar: felviheti a ketrecből, lehozhatja a ketrecbe, felviheti, lehozhatja, de azt ne kívánja tőlem, hogy még ordítsak is... Még azt hihetnék, hogy félek öntől, lovag úr, öntől, vagy a kesztyűtől...

— S egy kis morgásról sem lehet szó? Nagyot nőne a tekintélyem — könyörgött a lovag.

— Na, most már hagyjon békében! — türelmetlenkedett az oroszlán. — Azt hiszi, lopom én az időmet?

— Pardon — húzta össze magát a lovag —, már megyek is... Alázatos tiszteletem és köszönök mindent...

Az oroszlán búcsút intett a mancsával, a lovag pedig hátrafelé, hajlongva távozott.

*

Az udvari viadal napján, a lovag szemrebbenés nélkül, mozdulatlan arccal szállt alá a ketrecbe Kunigunda kesztyűjéért. A nép borzadt, és előregörnyedve figyelt. Egyesek azt suttogták:

— Nem lesz neki ebből valami baja?

És amikor a hős felhozta szerelmének a kesztyűt, minden száj őt dicsérte zúgva:

— Milyen bátor! Ó, milyen bátor!

Mikes György

Vázlatkönyv

Vacsorámat elfogyasztván, megelégedetten üldögéltem vendéglői asztalom mellett, és a szívemben békesség lakozott, midőn szomszédos asztaltársam ajkáról bánatosan röppent fel egy dal arról, hogy nem akar az ökörcsorda legelni. A panaszos bejelentés kizökkentett nyugalmamból, és így szóltam a búsuló csordáshoz: – Uram, ne vegye a szívére e dalt. Biztosíthatom önt, hogy az ökörcsorda valójában szívesen legelészne, és csupán e dalban nem teszi ezt, mert ebben az esetben az állítás az úgynevezett népdalküszöb szerepét tölti be, mely végül is csupán egy stilisztikai forma. A csorda miatt ezért hát semmi oka nincs komolyabb aggodalomra.

Az énekes reám emelte borízű szemeit, és miután meghányta-vetette magában a helyes választ, így szólt: – Ha valamit akar tőlem, csak szóljon, belevaló gyerek vagyok én!

Azzal felállt, hogy megverekedjen, de szerencsémre elbotlott a közöttünk levő népdalküszöbben, és teljes hosszúságban végigvágódott a vendéglő parkettján...

✱

Elképzeltem a következő művészettörténeti pillanatot:

Az ifjú Gioconda, a kép elkészülte után elkunyerálja Leonardo da Vincitől a „Mona Lisát", hogy megmutassa azt szüleinek. Repeső szívvel lép otthonába, és szívdobogva lesi a hatást. A szülők pedig megtekintik a képet, majd a mama ajkbiggyesztve így szól:

– Nem hasonlít. A homlokában még van valami belőled, de a szája és a mosolya egészen rossz.

✱

Van egy jó forgatókönyv-témám: francia–nyugatnémet koprodukciós filmet akarnak készíteni napjainkban, a közös filmprodukciók divatjának megfelelően. A film meséje a második világháborúban játszódik Párizsban, miután a németek elfoglalták a francia fővárost.

A filmfelvételekhez kétezer nyugatnémet katona-statisztát mozgatnak meg, akik – amint azt a forgatókönyv előírja –, bevonulnak, és elfoglalják Párizst.

A filmfelvétel után pedig otthonosan berendezkednek, és az istennek sem akarnak kimenni Franciaországból!

✱

Azt álmodtam, hogy Gogol vagyok, és egy regényt küldtem be a könyvkiadónak. A lektorátus pedig éppen behívatott, és egy lektor így szól hozzám:

– Kedves barátom, az ön regénye azzal kezdődik, hogy egy kispolgári családban étkezés közben az ételben egy emberi férfi-orrot találnak. Azt kérdem most öntől, kedves barátom, tegye a szívére a kezét, és feleljen nekem őszintén, hogyan gondolja: vajon tipikus dolog ez napjainkban?

S. P.

Pesti tudósítónktól

Milyen szerencse, gondoltam magamban, hogy valamikor én voltam Magyarország nehézsúlyú birkózó és súlyemelő bajnoka, később pedig cirkuszi erőművészként vasúti síneket görbítettem el puszta kézzel.

Sajnos, mindez mégsem volt elegendő ahhoz, hogy puszta kézzel le tudjam csavarni az Országos Méhészeti Központ által forgalombahozott mézes üveg tetejét.

*

A minap hallottam a hipochondria új válfaját. Van valaki, aki azért vigyáz magára, mert allergiás a betegségekre.

*

Teljesen helytelenítem azt a konzervatív álláspontot, hogy az opera a múlt műfaja, s operahősök csak olyan személyiségek lehetnek, mint Lohengrin, Parsifal, Borisz Godunov, Lakmé, Faust, Wotan, Bánk bán, Hunyadi László, Othelló és sokan mások. Megörültem, amikor olvastam, hogy a Zeneműkiadó pályázatára sok mai témájú opera-szövegkönyv érkezett be. Az egyik egy mérnök férjről és szakmunkás feleségéről szól, a másik a mai üzemi élet problémáit dolgozza fel. A sznobokkal ellentétben igenis örömmel hallanék egy műszaki áriát, egy ÜB-szeksztettet, meós kavatinát, és a segédmunkások karát. Ha nem számolunk le az átkos előítéletekkel, sohasem lesz mai operánk.

*

Kórházi orvostól hallottam az alábbi apróságot, amely rámutat az emberiség egyik fő előnyére, a bölcsességre.

A kórházi irodában rendkívüli látogatási engedélyt kért egy vörös orrú, köhögő, prüszkölő, égő szemű asszony. Amikor megtagadták az engedélyt, méltatlankodva mondta:

– Legalább azt vennék tekintetbe, hogy lázasan is felkeltem az ágyból a beteglátogatás kedvéért!

*

A kritika úgy nekiment Kállai Istvánnak, az „Ugorj ki az ablakon" című darabjáért, hogy nem lennék meglepve, ha az újságok rövidesen vastagbetűs címekkel jelentenék: *„Elfogták a Váci úti vigjátékírót!"*

f. l.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

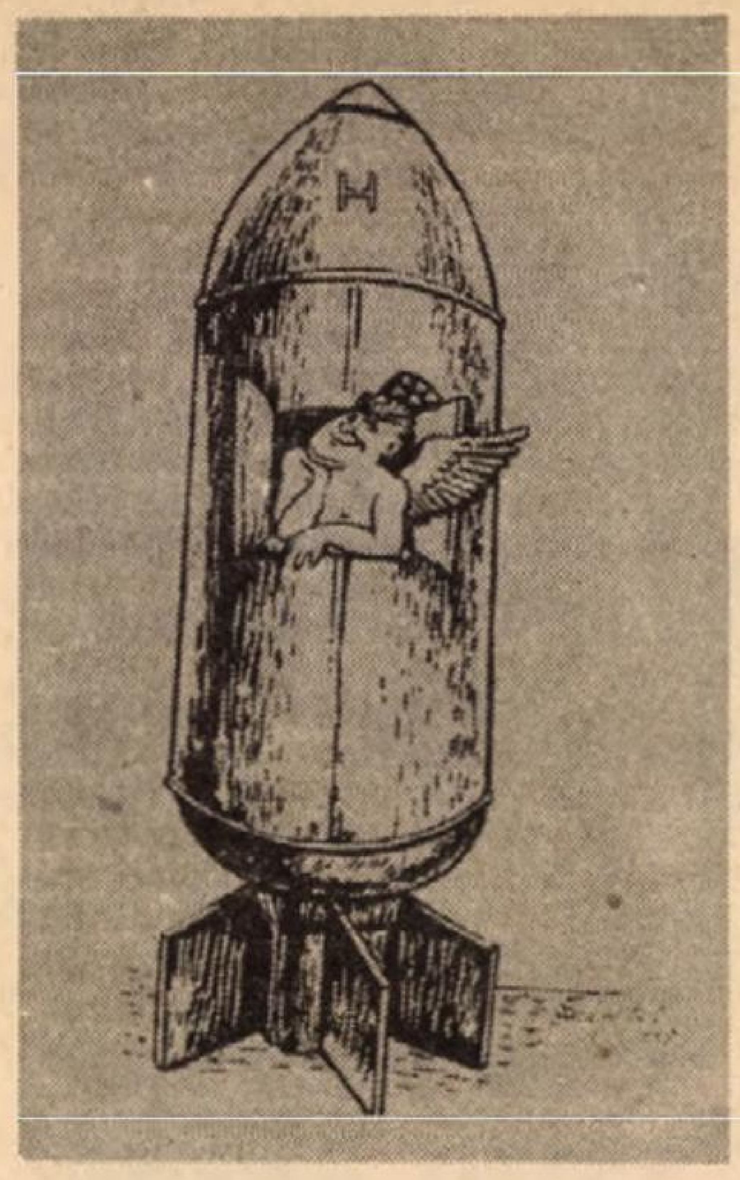
– Asszony – kiált fel a férj –, micsoda dolog az, hogy a saját lakásomban ilyen nagy rendetlenség van?!

Sértődötten feleli az asszony:

– Mi az, hogy „lakásomban"? Talán úgy mondanád, hogy „lakásunkban"... Na, és mit keresel?

– A bajuszkefénket... – mondja zavartan a férj.

Szilágyi Jolán most megjelent karikatúra-albumából

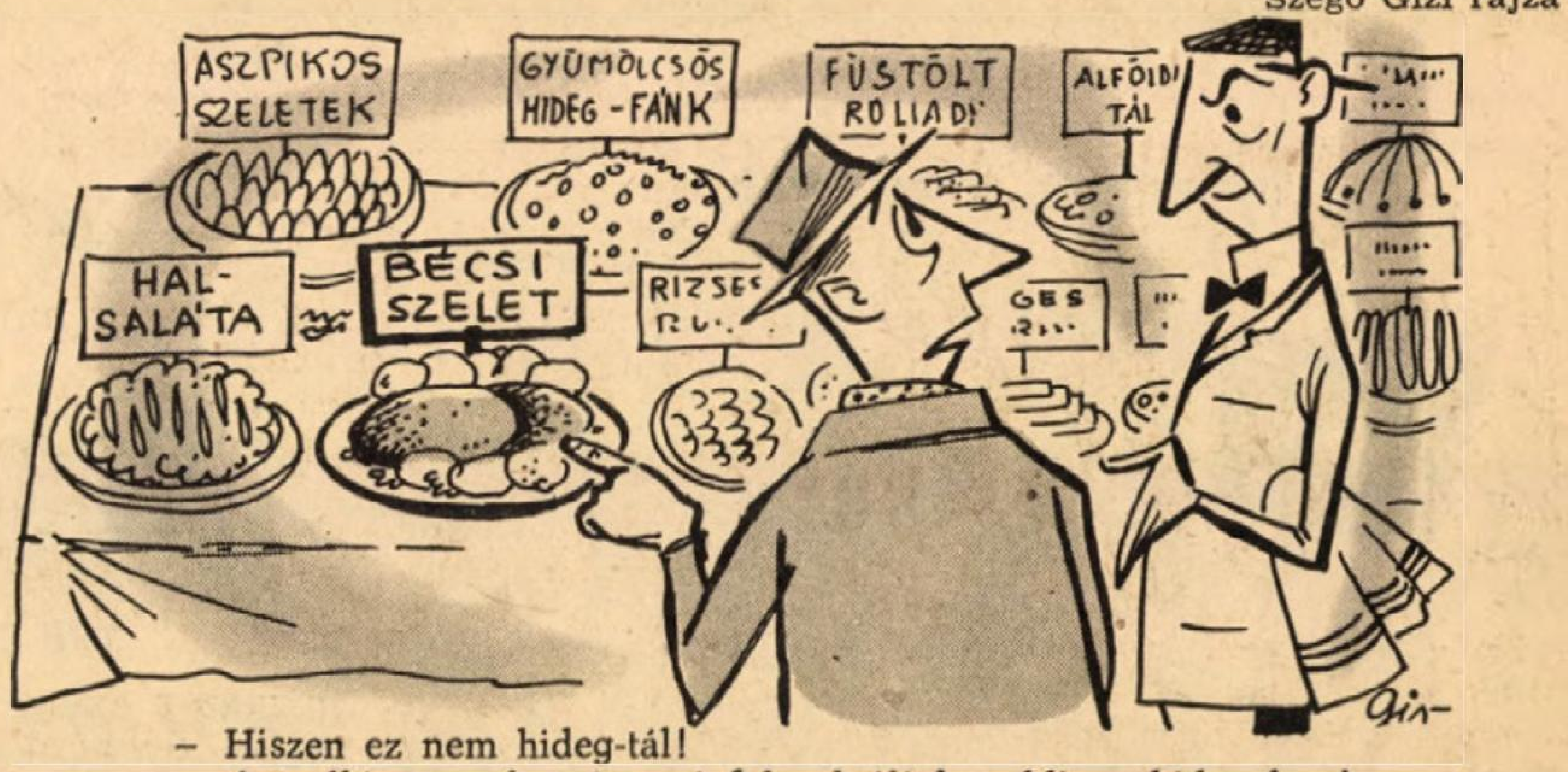
Kukuccs! Itt a békeangyal!

Ha a vágyálmok ilyen könnyen teljesülnének!

Hidegkonyha-kiállításon

Szegő Gizi rajza

– Hiszen ez nem hideg-tál!
– Azt elhiszem, de mire mi felszolgáljuk, addigra hideg lesz!

E heti hirdetésünk

EGY KIS EMLÉKEZTETŐ

Így kezdődött...

Várnai György rajza

– Jövő héten már zene is lesz. Találtam egy szájharmonikát! ...

Aggodalom

– Nahát, Lajos, hogy te milyen könnyelmű vagy!
– Miért?
– Egy kockacukrot adsz a Misike kezébe! És ha lenyeli?!

(I. évf. 3. sz. 1945. június 3.)

Kitűnő ötlet

– Hány óra van, Kovács úr?
– Félhárom.
– Szent ég! Dél óta még nem emeltem az árakat!!

(I. évf. 4. sz. 1945. június 10.)

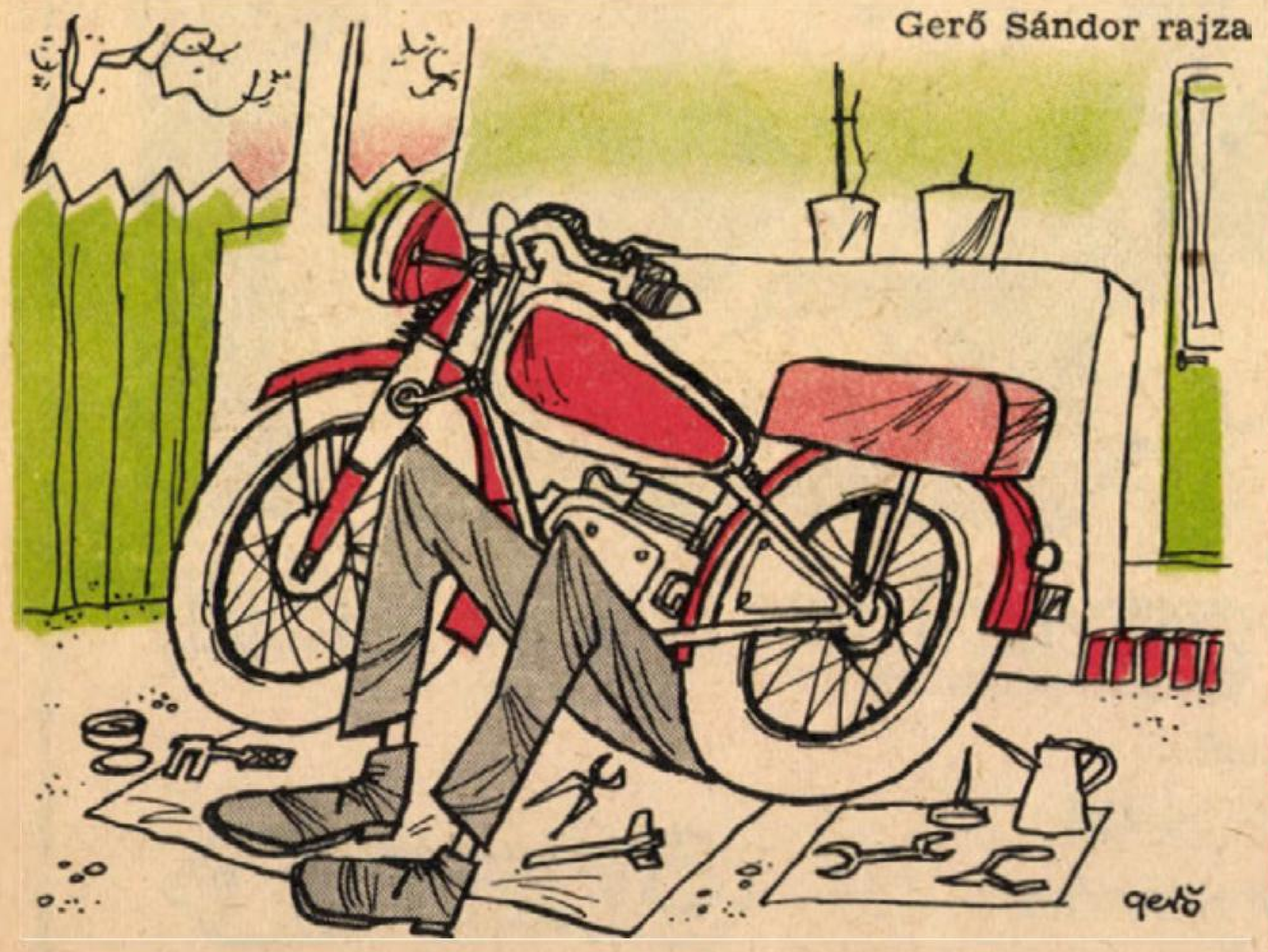
Itt voltak a szerelők!

Toncz Tibor rajza

Tavasz ébredése...

Gerő Sándor rajza

Tollhegyről

Kolumbusz tojása

Szép új rendünk átneveli az embert,
de kissé lassan szoktatja a jóra.
Segítsünk neki: ültessünk azonnal
méltóakat a kulcspozíciókba!

Élő klasszikus

Századok napja sütött a papírra,
míg megfakultak nagyjai a multnak.
De nézd csak X-et: ő még meg sem írta
összes műveit, s máris elavultak.

Rovartani probléma

A tücsök úgy cirpel, hogy enmagát
fűrészeli, s e hang messzire ér el.
Hát az miféle féreg, ki szavát
suttogja csak és másokat fűrészel.

Hollós Korvin Lajos

Idill

Színhely: középszerű vendéglő cigánnyal. Magánosok és kisebb társaságok vacsoráznak. Az egyik asztalnál dévaj társaság, négy-öt férfi. Ha korukat nem nézné, huligánoknak vélhetné őket az ember.

Odaintik a cigányt és a fülébe súgnak. A prímás odaóvakodik az egyik asztalnál magányosan üldögélő csinos nőhöz, és halkan kezdi a fülébe húzni, hogy asszongya hogy: *Te sem vagy különb a többinél*...

A nő elfogadja a nótát, látható élvezettel hallgatja, és amikor a prímás leereszti nyirettyűjét, két kacsójával tapsol. Aztán odainti a nóták mesterét, és súg valamit a fülébe.

A zenészbrigád vezetője most magabiztos léptekkel odamegy a férfiakhoz, felemeli a zeneszerszámot, és frissen, ropogósan rákezd, hogy *Megismerni a kanászt*...

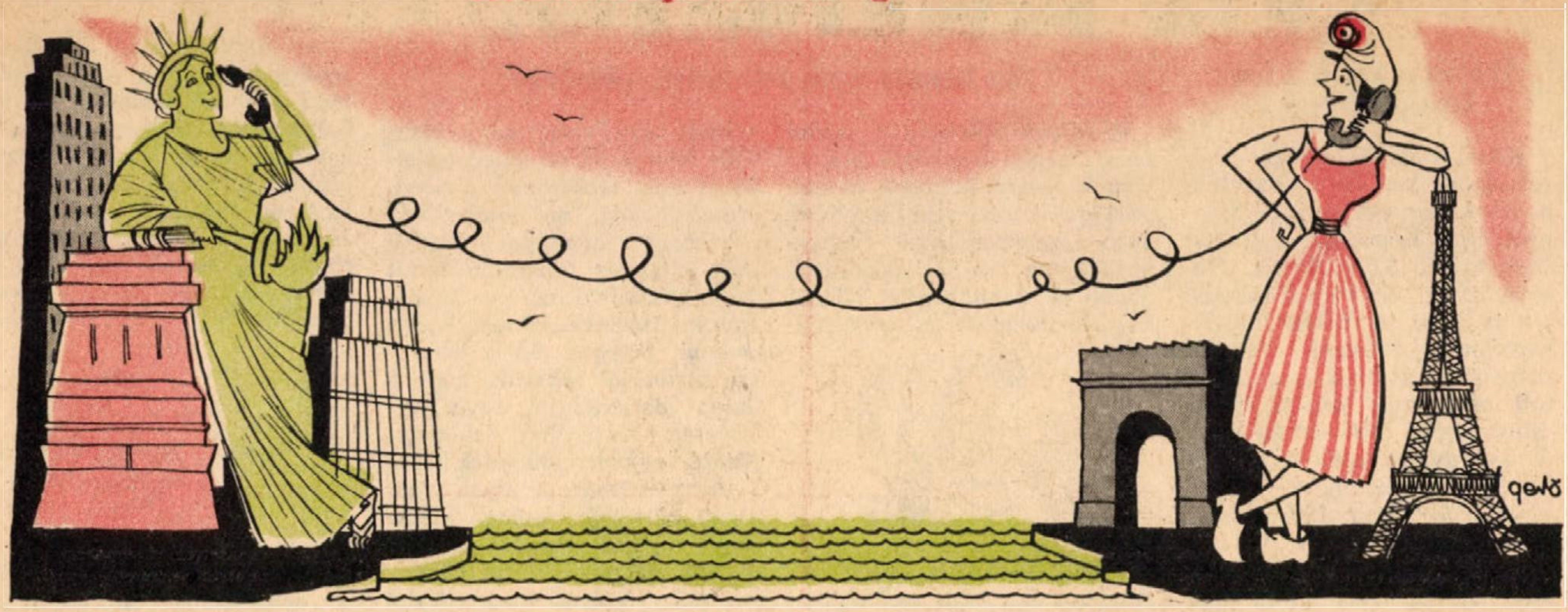

A zene végeztével a közönség tapsol. A jól megtisztelt társaság pedig sietve fizet, és kioldalog az étteremből.

Balogh József

Hruscsov párizsi látogatása előtt

Gerő Sándor rajza

Mariann: Maguk hogy csinálták? Mi sem szeretnénk lemaradni...

Egy zongorához

Házunk réme, te mélyhangú,
Kiabáló zongora,
Tél van, szél van s te nem rekedsz
Ily időktől be soha?

Pedig hogyha beteg volnál
S nem hallanám hangodat:
Én volnék, én, a legelső,
Ki beteget látogat.

Vinnék néked szép virágot:
Rózsát, szekfűt, tulipánt —
Vinnék mindent, mit e beteg
Szeme-szája megkívánt.

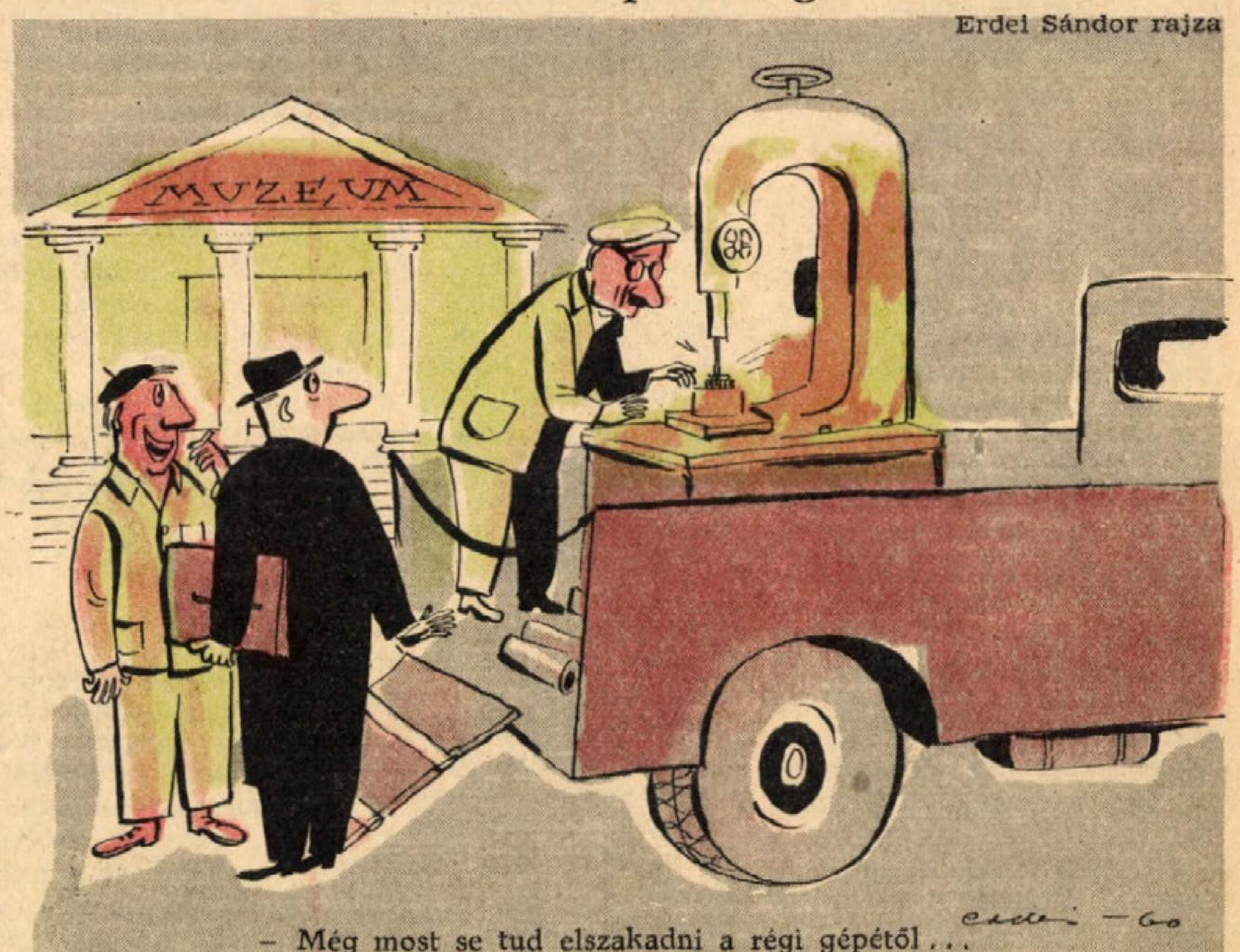
Ülnék órákig melletted
S mondanám: ki szót fogad,
Meggyógyul mind! — Hát ne szóljál,
Kíméljed a hangodat.

Házunk réme, öblöshangú,
Kiáltozó zongora,
Tél van, szél van s csak nem rekedsz
Ily időktől be soha.

Darázs Endre

Az utolsó pillanatig

Erdei Sándor rajza

– Még most se tud elszakadni a régi gépétől...

Maneken az éttermi divatbemutatón

Szegő Gizi rajza

– ...és ne vigy engem a kísértésbe... hiszen a karcsú forma a divatos...

Valahol egy sportegyesületben

Vasvári Anna rajza

– Hűha! Nézd csak, hiszen idén van az Olimpia! Nem kellene felkészülni rá?...

Le a bürokráciával

Miért nincs 11-es lámpaüveg?

Közel nyolc hete már, hogy feleségem kezében szétpattant a 11-es lámpánk üvege. Megpróbáltam beszerezni egy újat Nagykátán, Lőrinckátán, Tápiószecsőn, sőt még Budapesten is vagy tíz helyen, de sikertelenül. Vagyunk még jónéhányan, akiknek nem adatott meg, hogy szépen kivilágított városi lakásokban éljük le napjainkat, minket a munka és a kötelesség ide köt az alföldszéli tanyavilágba, ahol egyes helyen nincs villany. Ezért mi nem is zúgolódunk, mert tudjuk, hogy előbb vagy utóbb ide is eljut a fény, amit napjainkban petróleumlámpával pótolunk, illetve csak pótolnánk, ha az eltört lámpaüvegeinket pótolni tudnánk.

Szabó János,
Szentmártonkáta, Dózsa TSZ

OKOS HIRDETÉS

Színházba igyekszem. Este félhét az idő. Jó volna taxit rendelnem, nehogy elkéssem. Tárcsázom a 22-eseket, fel se veszik, akár egy sértést. Persze, gondolom, színház előtt lehetetlen taxit keríteni. Nagy üggyel-bajjal, és főleg autóbusszal sikerül hét óra néhány percre beérnem a színházba. Éppen húzzák fel a reklámfüggönyt. Még egy futó pillantást vethetek az egyik hirdetésre. Színes kockákkal díszített oldalú kocsit ábrázol a kép, alatta szöveg: Vegye igénybe az autótaxikat, gyors, olcsó, kényelmes, nem késik el az előadásról! Telefon: 22-22-22!

Hát nem remek dolog, hogy már az előadás megkezdése előtt gondoskodnak a nézők vidám hangulatának megalapozásáról? . . .

T. P.

Ez bizony nem műemlék-védelem

A Gyulai Pál utca 8. számú házat tavaly tatarozták műemléknek kijáró áhítattal és lassúsággal. Az építőmesterek apró szerszámaikkal visszapepecselték rá a sokcirádás ablak- és kapudíszeket, stílszerűen lemeszelték az egész műemléket, azután átadták – az enyészetnek. Alig tündökölt új köntösében egy-két hetet ez a megfiatalított öreg ház, mikor jött egy hatalmas fáskocsi, megállt a ház előtt, és a kocsin levő markos legények leszórták a fát a pinceablakon. Mire a rakomány a pincébe került, az ablak feletti díszítésnek már csak az a része volt fenn a falon, amely véletlenül nem találkozott a fával. Nesze neked, műemlék-ablak!

Néhány hónappal később egy hatalmas teherautó farolt be a ház udvarára – a Rongykorong Szövetkezetnek hozott valami anyagot. Ez a befarolás olyan jól sikerült, hogy a kapu díszcirádáját egyhelyütt egészen a tégláig lefaragta. Nesze neked, műemlék-kapu!

Még két-három ilyen szállítás, és a ház menten vissza fogja nyerni romos jellegét. Persze, azt is el lehet képzelni, hogy erélyes intézkedéssel megszüntetik a felelőtlen ki-bekocsikázást, rendbehozatják az eddig keletkezett kárt, és kötelezik a Rongykorong KSZ-t, hogy a jövőben jobban ügyeljen a ki-bekocsikázó szállítómunkásokra.

(b.)

3 : 1 a selejt javára

Három hónappal ezelőtt a Szent István körúti 22-es Keravill-boltban vettem egy 2800 forintos, Orion AR 604-es típusú rádiót. Másnap vissza kellett vinnem, mert a kapcsolóbillentyű nem működött. Az üzletben kipróbálták három AR 604-est, de csak a harmadik volt üzemképes. Ezt a harmadikat hazavittem. Sajnos, másnapra már ez sem működött. Panaszomra a bolt műszerésze kicserélt benne egy hibás lámpát, és a készülék hangra kapott. Alig múlt el azonban egy-két hét, nagy recsegés-ropogás közepette újra elnémult. A hibát most már az Orion Lenin körúti szervizénél jelentettem be. A kiküldött műszerész igazított rajta valamit, amitől hangoskodott néhány napig, aztán elcsendesült. A süket rádiót most már beküldtem az Orion szervizbe, ahol három hétig javították, majd február 8-án visszakaptam azzal, hogy most már jó.

Annyira jó volt, hogy február 14-én megint nem kapcsolt, és így kénytelen voltam néhány hetes utókezelésre visszautaltatni a szervizbe . . .

Ez úton tudatom az Orion gyárral: én a rádiót nem azért vettem, hogy a szervizben kísérletezzenek vele, hanem azért, hogy szórakoztasson.

Dániel Gáborné,
VII. Lenin körút 9/11.

Végtelen határidő

Az Egyetem utcai Csemegeboltban vásároltam egy kecskeméti zöldborsó konzervet. A dobozon levő címke 12 hónapos határidőt és az 1959. évszámot jelezte. Mivel én a címkét túl vastagnak találtam, odahaza leáztattam és alatta egy másik címke, ugyancsak 12 hónapos szavatossági időt, de már 1958-as évszámot jelzett. A határidő

ilyetén való eltolását két okból is helytelennek tartom: 1. A vevő becsapva érzi magát, mert a második címkéről rádöbben, hogy a 12 hónapos szavatossági idő már a 20-ik hónapnál tart. 2. Ha ez a konzerv a 12 hónapos szavatossági idő után is megtartja minden jó tulajdonságát, akkor miért van szükség erre a kéthatáridős fiatalításra? . . .

Rácz Zoltán
V., Henszlman I. u. 9.

Érdekeltek hozzászólnak

„Lesz-e kikészítés" című bírálatuk alapján intézkedtem, hogy a felügyeletünk alatt működő színházaknál a külön borravalók fejében történő ruhakikészítést megszüntessék.

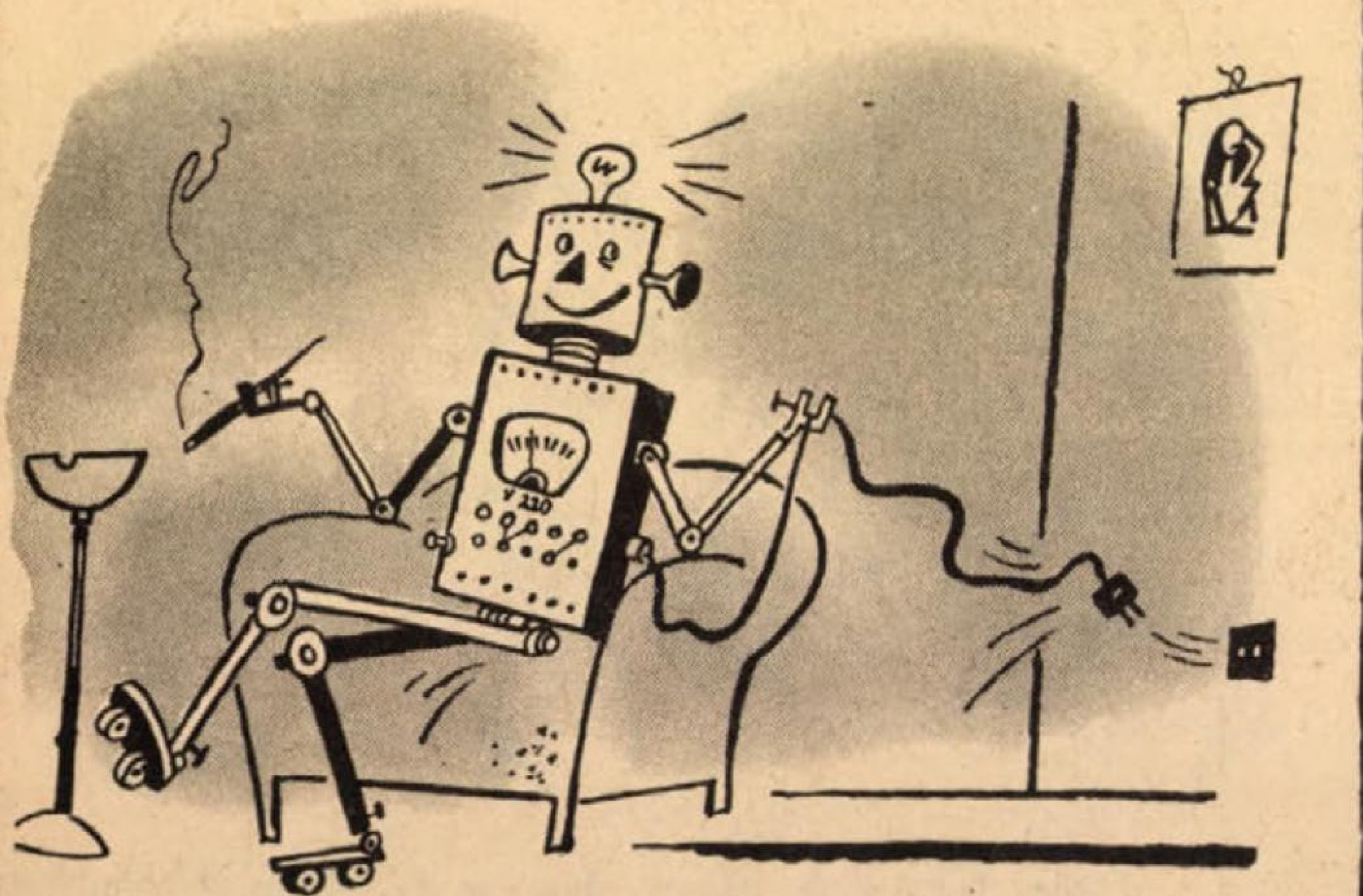
Főv. Tan. Népműv. Oszt.
Moharos József oszt. vez.

„Halló! Ezt is nézze meg!" című közleményükben a Rákóczi út 38. szám alatti Harisnyaboltunk jogosan kifogásolt világítása miatt 1959. július 18-án kötbéreljárást indítottunk. A Döntőbizottság 1959. augusztus 31-i határozatában a kivitelező, KÖZÉRT Karbantartó és Szolgáltató Vállalatot 9.500.— Ft kötbér fizetésére és az eredeti tervtől eltérő, meg nem felelő világítás 1960. január folyamán történő átalakítására kötelezte. Az átalakítás a határozatnak megfelelően folyamatban van.

RÖLTEX
Rövidáru és Lakástextil Kiskereskedelmi Vállalat,
Soós János igazgató

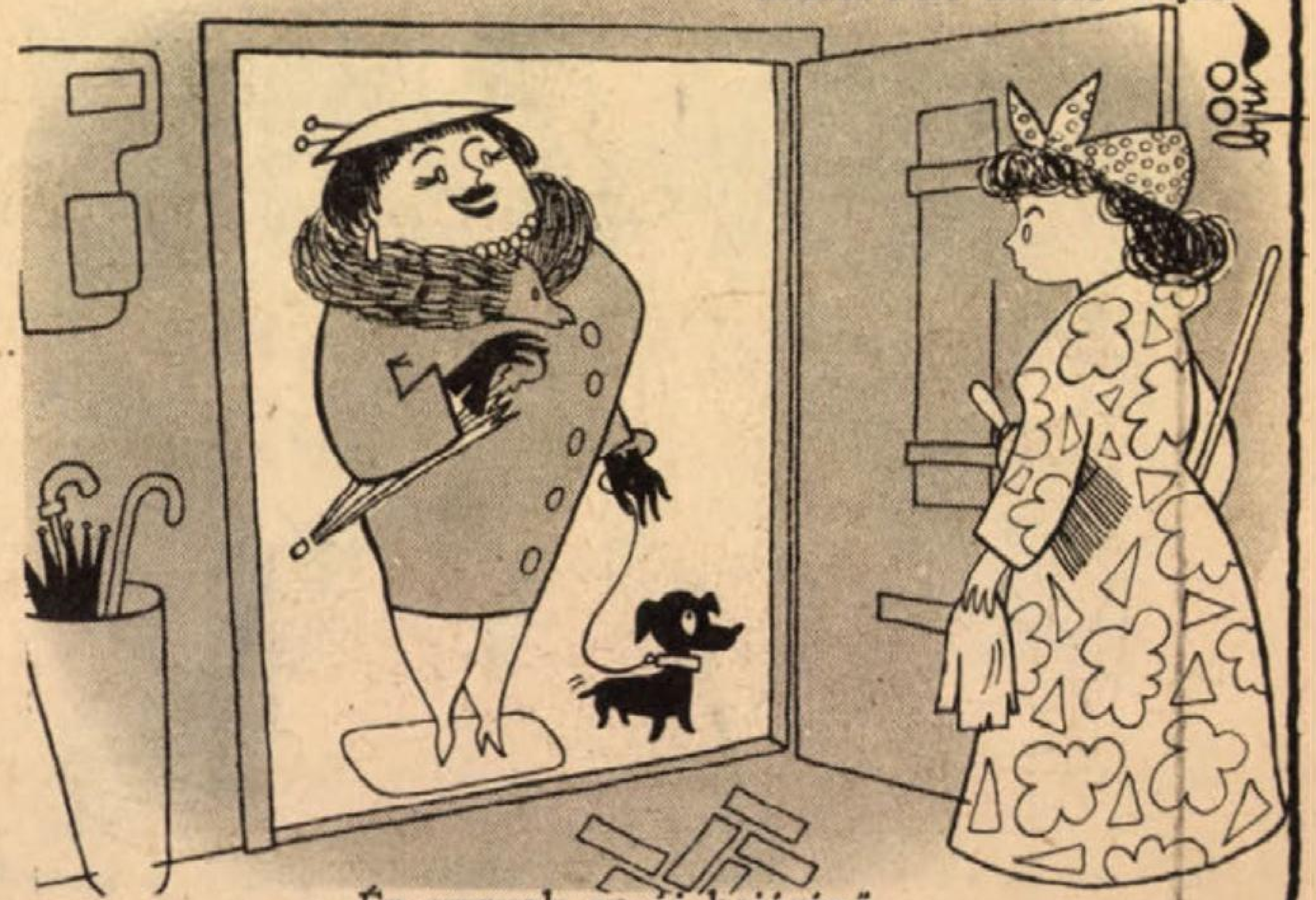
Jólesik néha egy kis kikapcsolódás . . .

Toncz Tibor rajza

Pesten történt

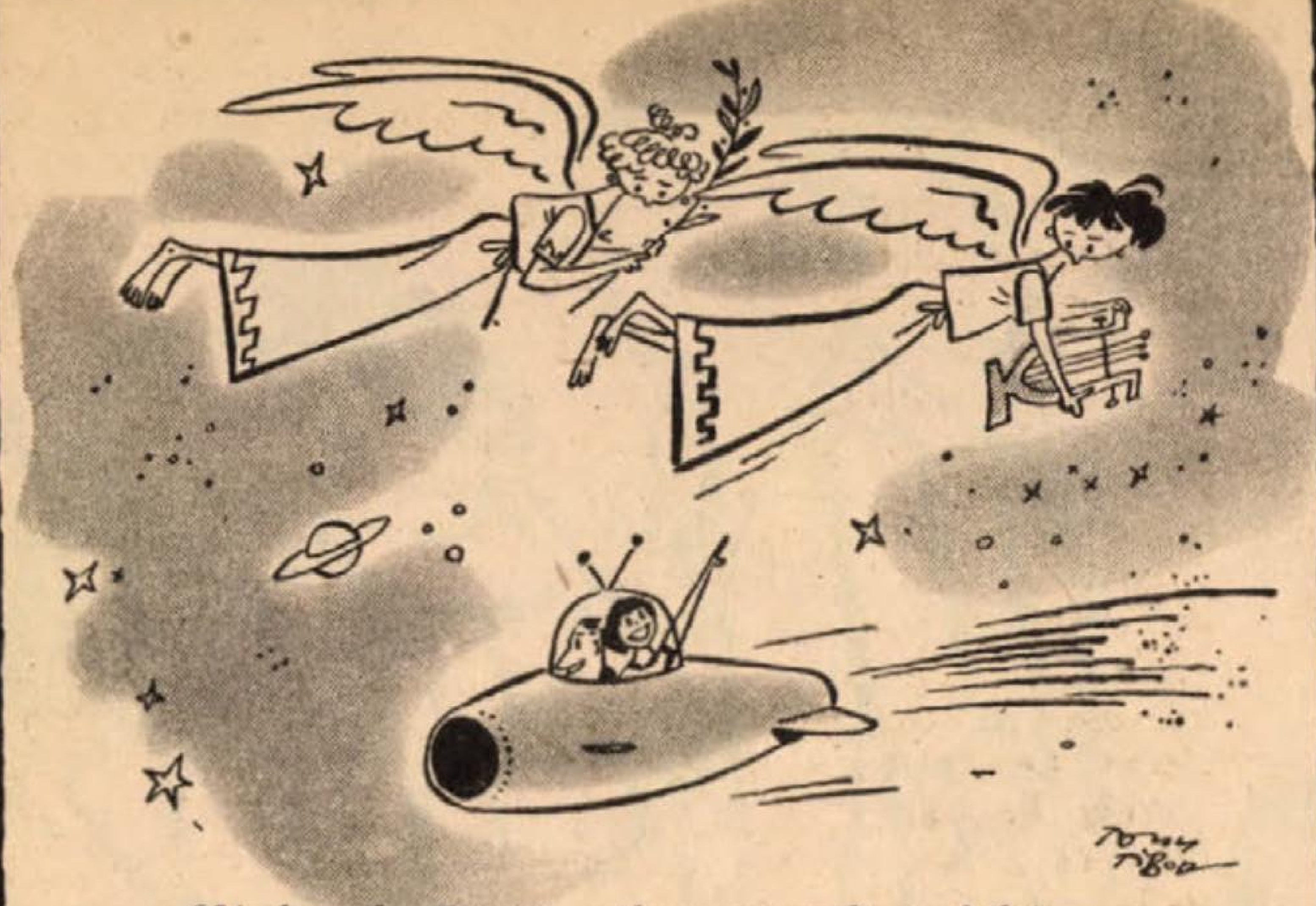
Balázs-Piri Balázs rajza

– Én vagyok az új bejárónő . . .

Rakétakorszak

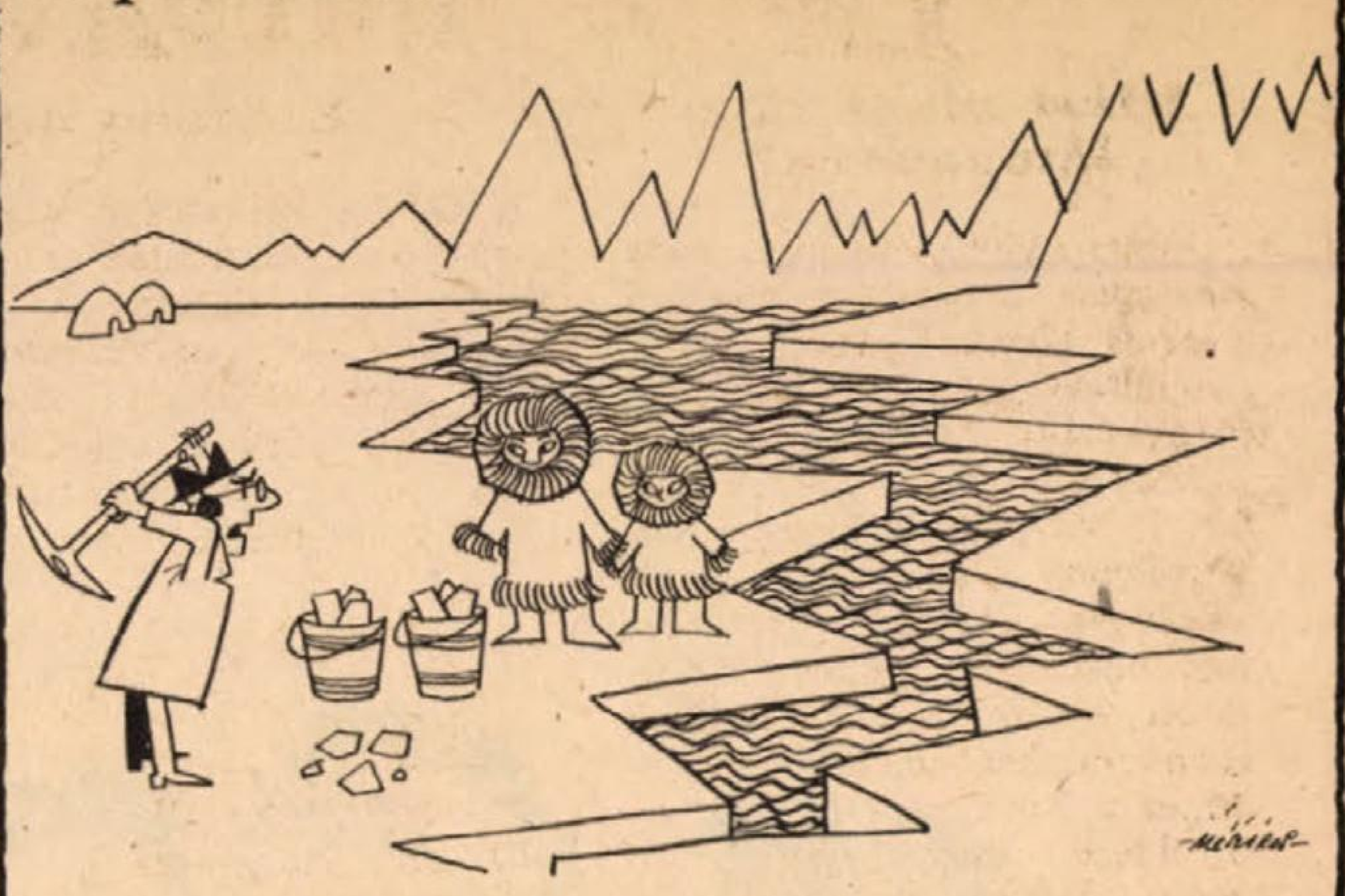
Toncz Tibor rajza

– Nézd csak, Dönci, milyen maradi mukik!...

A pesszimista

Mészáros András rajza

– Mit lehet tudni, hátha nem lesz jég a nyáron.

Miért hogyan

Egy kissé feldúlt arcú, középkorú férfi állt meg a Közért-pult előtt. A kiszolgálónő udvariasan megkérdezte tőle:

— Mivel szolgálhatok?

A férfi egy kis szünet után szólalt meg:

— Az élet valóságos labirintus. Merre, ember? A világtér egyik kis porszemén éljük pillanatnyi életünket. És mégis mennyi kérdés, mennyi fájdalom. Az embernek úgy néha feljön valami, mert fojtogatja. De ha meg akarod ragadni a lényeget, akkor úgy érzed, hogy villámot tartasz a kezedben.

A Közért-kiszolgálónő egy kicsit zavartan, mindamellett határozottan szólt a férfihoz:

— Tessék kérni!

— Kérni! — kiáltott fel a férfi. — Alázkodjam meg, kérjek, könyörögjek, hulljak térdre? Mert nem tudok felelni a nagy miértre, mert meredt szemekkel bámulok ki az éjszakába, bénultan és tehetetlenül.

Az elárusítónő udvariasan így beszélt:

— Szíveskedjék megmondani, mit óhajt, más is szeretne vásárolni.

A férfi villogó szemekkel nézett körül.

— Más is! Legyek mindig másokra tekintettel! Temessem el az énemet, sohase tudjam feloldani a rettegést az ismeretlentől, a szörnyetegtől, amely bennünk rejtezik, és megöl, ha nem kap szabad levegőt. De ha akad egy igaz ember a tenger fenekén, akkor le a mélybe, igenis, le, még mélyebbre, mert nem mindenkinek adatott meg a havasi levegőt szívni. Hogy miért nem? Erre feleljen, ha tud, s ha van bátorsága! Miért zuhan ránk az éjszaka, miért virrad meg orvul, miért nem látjuk azt, amit látunk?

A vevők köréből is hallatszottak már türelmetlen hangok:

— Mi van, miért nem megyünk előre?

A férfi gúnyos nevetésre fakadt:

— Hiszen nekik mindegy! Ők sietnek. De hova? Hova? Ha megkérdezed tőlük, dadognak, mint a rajtakapott bűnös, vagy az oktalan, élettelen kristály, amely csak ragyog, de nem gondolkozik.

A kiszolgálónő udvariasan ismételte:

— Mivel szolgálhatok, mit tetszik akarni?

A férfi legyintett.

— Akarni, ugyan! Azt hiszi, olyan könnyű igazat adni Schopenhauernak? Az akarat lenne a világ lényege? És az óhaj, a vágy, a tehetetlenség, a céltalanság, az semmi?

— Édességet tetszik, vagy felvágottat? Szép narancsunk van. Friss a parány.

— Akarat és képzet... — bólintott a férfi. — És mennyi alakban! Kísért és felkínálkozik. Sivít és hörög. Marokra fogja a gerincedet, és nem tudsz mozdulni sem. Jóbnak könnyű volt, de hová ragadták Illés prófétát?

A kiszolgálónő széttárta a karját, aztán a következő vevőhöz fordult:

— Mivel szolgálhatok?

Mialatt a vevő tíz deka sonkát kért, de lehetőleg soványat, a férfi sötét tekintettel, lehajtott fejjel, tétova léptekkel kifelé indult. Többen utánanéztek.

— Ki lehet ez? — kérdezte az egyik vevő.

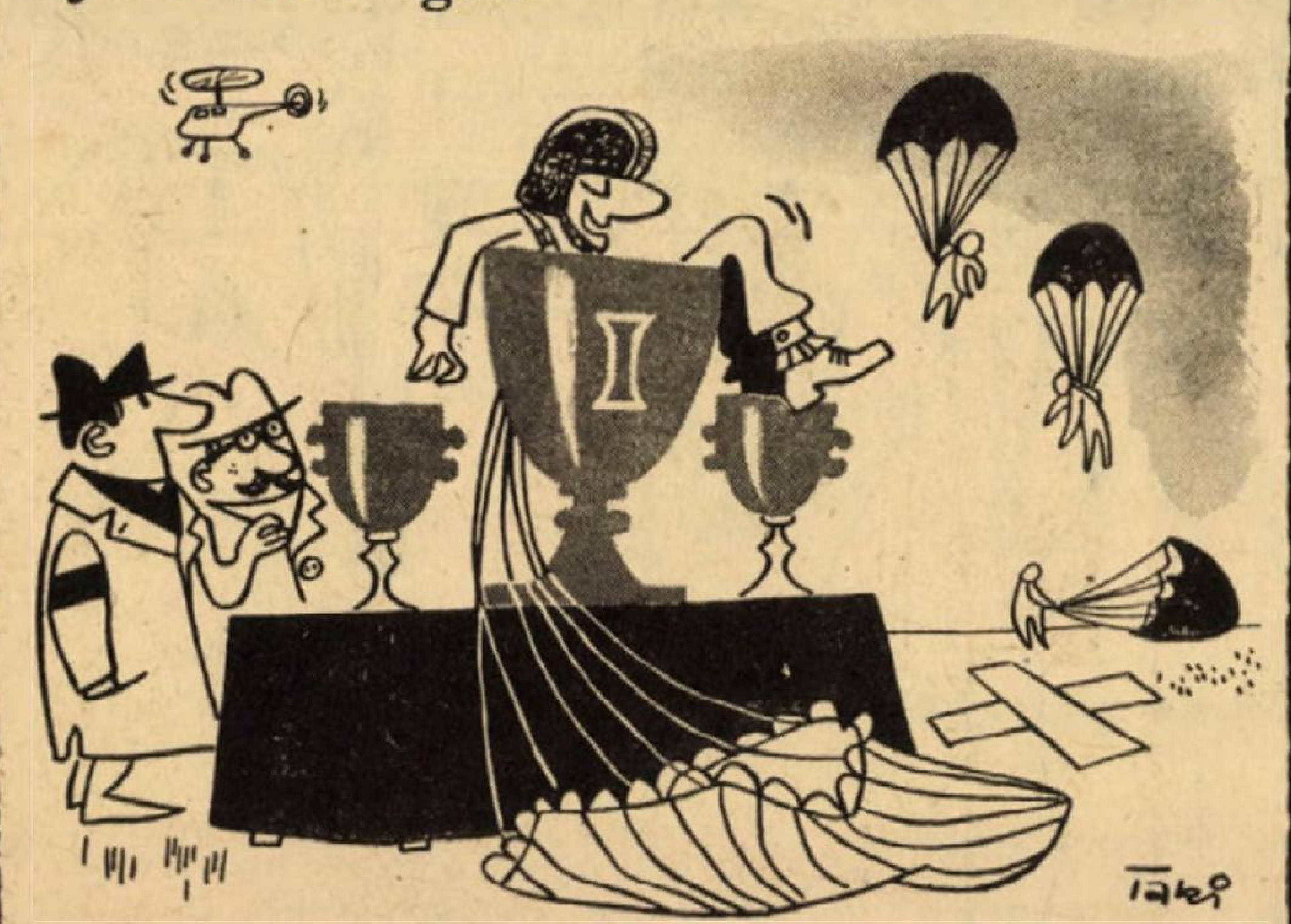
Volt, aki ismerte:

— Egy író. Nem tudja, hogy mit akar, és ezért egy kicsit zavarosan fejezi ki magát.

Feleki László

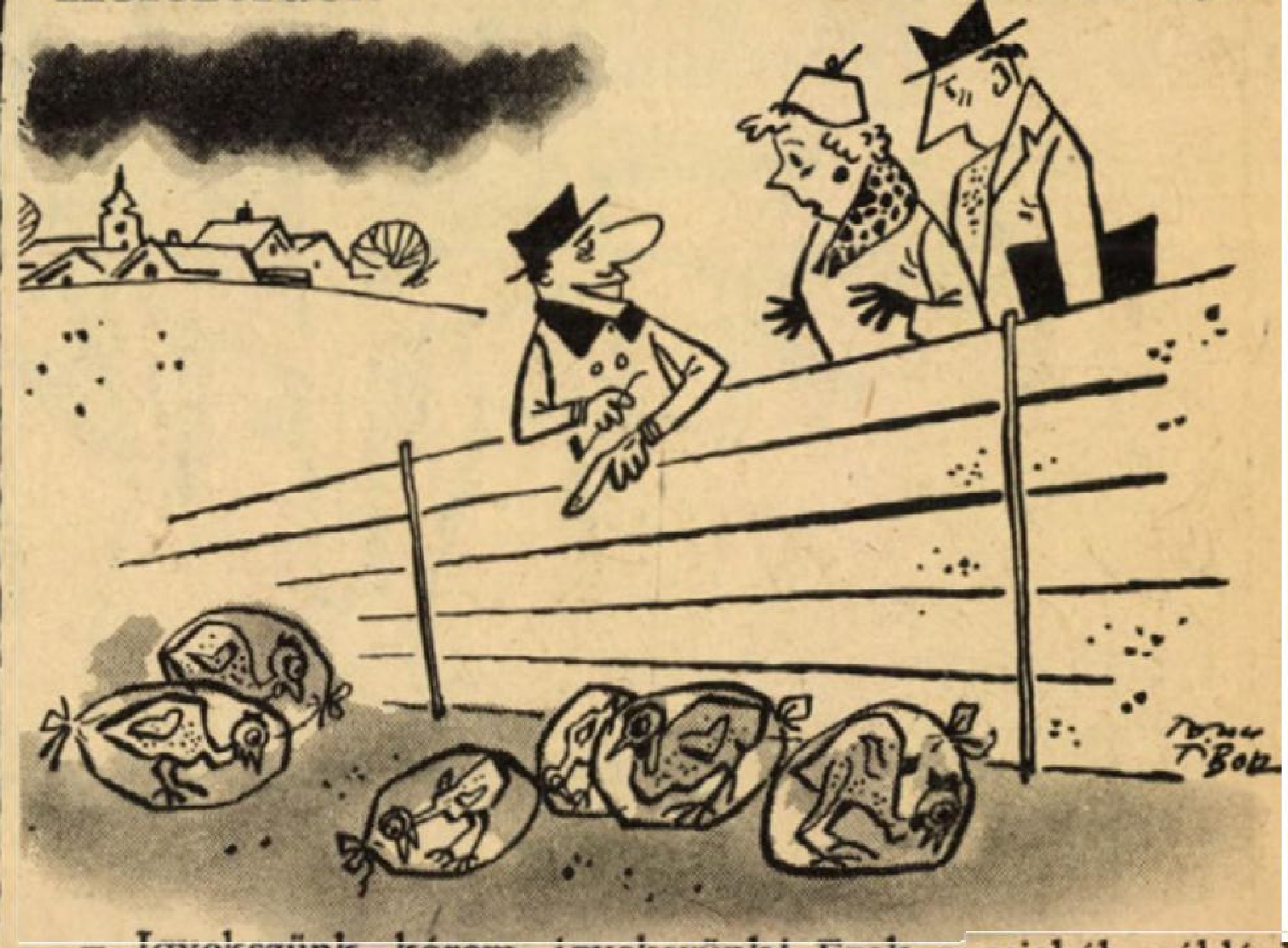
Jólsikerült ugrás

Takács Zoltán rajza

Korszerűen

Toncz Tibor rajza

– Igyekszünk, kérem, igyekszünk! Ezek a csirkék például már PVC-burokban, megkopasztva bújtak ki a tojásból...

Készülődés a tavaszra

Pusztai Pál rajza

— *Itt még van egy kis hely petrezselyemnek…*

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.0777 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.